

อนุสัญญาและข้อแนะ

ของ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

สมัยที่ 77 - 80

พ.ศ. 2533 - 2536

ส่วนวิเทศสัมพันธ์

สำนักวิชาการแรงงานและสวัสดิการสังคม

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

บทนำ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (The International Labour Organisation) หรือที่มีชื่อย่อในภาษาอังกฤษว่า ILO เป็นองค์การระหว่างประเทศทางเศรษฐกิจและสังคมที่เก่าแก่ที่สุด ก่อตั้งขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2462 ในสมัยสันนิบาตชาติ ครั้นต่อมาสันนิบาตชาติได้เลิกล้มไป องค์การแรงงานระหว่างประเทศก็ยังคงดำรงอยู่ และเมื่อได้จัดตั้งองค์การสหประชาชาติขึ้น องค์การนี้จึงเป็นองค์การชำนาญพิเศษขององค์การแรกที่เข้าอยู่ในเครือของสหประชาชาติ

องค์การนี้มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความยุติธรรมทางสังคมให้การรับรองและเคารพสิทธิมนุษยชน ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความเป็นธรรมในการใช้แรงงาน การเพิ่มผลผลิต การยกมาตรฐานความเป็นอยู่ของลูกจ้าง และให้ความช่วยเหลือประเทศสมาชิกในการพัฒนาบ้านเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งด้านประกันสังคมและการสหกรณ์

ปัจจุบันนี้้องค์การมีสมาชิก 170 ประเทศ สำหรับประเทศไทยได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งองค์การฯ

สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ อันเป็นสำนักงานใหญ่ขององค์การฯ ตั้งอยู่ ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีสำนักงานส่วนภูมิภาค 4 แห่ง และสำนักงานสาขาต่างๆ อีกหลายแห่ง ปัจจุบันสำนักงานส่วนภูมิภาคเอเชีย ตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ ช่วยให้การติดต่อระหว่างรัฐบาลกับองค์การฯ สะดวกขึ้น

องค์การนี้มีรายได้ 2 ทางคือ จากค่าบำรุงสมาชิกที่ประเทศต่างๆ ชำระเป็นรายปี โดยขณะนี้ประเทศไทยชำระค่าบำรุงร้อยละ 0.01 (สำหรับปี 2537) ของงบประมาณค่าใช้จ่ายประจำปีขององค์การฯ คิดแล้วเป็นเงินประมาณ 370,220 สวิสฟรังก์ รายได้ที่สำคัญอีกทางหนึ่งคือจากโครงการพัฒนาของสหประชาชาติและจากประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มอบให้้องค์การนี้ดำเนินงานช่วยเหลือประเทศสมาชิกแทนในด้านเศรษฐกิจแรงงาน

ในฐานะที่เป็นประเทศสมาชิก ประเทศไทยได้รับความช่วยเหลือจากองค์การนี้ด้วยดีตลอดมา เช่น ในด้านการบริหารแรงงาน การสถิติแรงงาน การเพิ่มผลผลิต การวางแผนกำลังคน การสหกรณ์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นต้น ทั้งในด้านผู้เชี่ยวชาญให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ ทุนการศึกษาและดูงานสำหรับเจ้าหน้าที่ และเงินทุนช่วยเหลือในการบริหารแรงงาน ซึ่งเมื่อคำนวณค่าใช้จ่ายที่้องค์การนี้ช่วยเหลือประเทศไทยแล้วก็ใกล้เคียงกับที่ไทยได้รับจาก FAO, UNESCO และ WHO ความช่วยเหลือทางวิชาการดังกล่าวนี้ได้อำนวยประโยชน์แก่งานด้านแรงงานของประเทศเป็นอย่างมาก

ในเดือนมิถุนายนของทุกปี องค์การฯ ได้จัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ประเทศสมาชิกจะส่งผู้แทนของตนไปเข้าร่วมประชุม ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และที่ปรึกษาของผู้แทนฝ่ายต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นจำนวนมาก สำหรับประเทศไทย ได้ส่งคณะผู้แทนไปประชุมครบทั้ง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายลูกจ้าง

ในการประชุมใหญ่สามัญประจำปีแต่ละครั้ง ที่ประชุมจะลงมติให้ตราอนุสัญญาหรือข้อแนะเพื่อวางมาตรฐานสากลสำหรับเป็นแนวทางให้ประเทศสมาชิกลงไปปฏิบัติตามความเหมาะสม

อนุสัญญาและข้อแนะแต่ละฉบับนั้น ในทางปฏิบัติจะตราขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้ผ่านการพิจารณาของที่ประชุมใหญ่แล้ว 2 ปีเป็นอย่างน้อย และร่างอนุสัญญาหรือข้อแนะนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของสมาชิกที่ประชุม

ข้อผูกพันขององค์การฯ ประเทศสมาชิกมีข้อผูกพันที่จะต้องเสนออนุสัญญา และข้อแนะให้เจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจทราบ สำหรับกรณีของประเทศไทย ได้มีการประชุมที่ความให้ความเห็นเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจ และระเบียบปฏิบัติตามระบบการปกครองของไทยหลายครั้ง ครั้งสุดท้าย เป็นความเห็นของคณะกรรมการพิเศษเพื่อพิจารณาอนุสัญญาต่างๆ ในการประชุมครั้งที่ 27/2508 เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2508 ซึ่งลงความเห็น ว่าเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจตามมาตรา 19 ของธรรมนูญองค์การฯ ได้แก่รัฐสภา และให้นำอนุสัญญาและข้อแนะขององค์การฯ เสนอรัฐสภาเพื่อทราบ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องที่จะต้องออกกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2509 เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการพิเศษเพื่อพิจารณาอนุสัญญาต่างๆ

ตามนัยแห่งมติคณะรัฐมนตรี ได้มีการนำเสนออนุสัญญาและข้อแนะขององค์การฯ ต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจเพื่อทราบแล้ว ดังต่อไปนี้

1. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุมสมัยที่ 37 - 47 (พ.ศ. 2497 - 2506) เสนอต่อสภาร่างรัฐธรรมนูญเพื่อทราบในคราวประชุมครั้งที่ 223 วันพฤหัสบดีที่ 10 พฤศจิกายน 2509
2. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุม สมัยที่ 48 - 50 (พ.ศ. 2507-2509) เสนอต่อสภาร่างรัฐธรรมนูญเพื่อทราบในคราวประชุม ครั้งที่ 237 วันพฤหัสบดีที่ 20 กรกฎาคม 2510
3. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุม สมัยที่ 51 (พ.ศ. 2510) เสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภา ทำหน้าที่รัฐสภาทราบ ในคราวประชุม ครั้งที่ 6 วันพฤหัสบดีที่ 22 สิงหาคม 2510
4. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุม สมัยที่ 53 (พ.ศ. 2512) เสนอต่อที่ประชุมรัฐสภา ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 1/2513 (สามัญ) วันพุธที่ 24 มิถุนายน 2513 และในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 1/2513 วันพฤหัสบดีที่ 25 มิถุนายน 2513

5. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุม สมัยที่ 54 - 56 (พ.ศ. 2513-2514) เสนอต่อที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในการประชุมเมื่อวันศุกร์ที่ 18 มกราคม 2517

6. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุมสมัยที่ 58 - 60 (พ.ศ. 2516-2518) เสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อทราบ ในคราวประชุมครั้งที่ 5/2519 (สามัญ) วันพุธที่ 7 กรกฎาคม 2519 และในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 12/2519 วันพฤหัสบดีที่ 1 กรกฎาคม 2519

7. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุมสมัยที่ 61 - 66 พ.ศ. 2519 - 2532) เสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภา ในคราวการประชุมวุฒิสภาชุดที่ 2 ครั้งที่ 6/2524 (สามัญ) วันศุกร์ที่ 19 มิถุนายน 2524 และในคราวการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 7/2524 (สามัญ) วันพฤหัสบดีที่ 18 มิถุนายน 2524

8. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุมสมัยที่ 67 - 68 (พ.ศ. 2524 - 2525) เสนอต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญ) ครั้งที่ 11/2527 เมื่อวันพุธที่ 4 กรกฎาคม 2527 และเสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภา (สมัยสามัญ) ครั้งที่ 9/2527 เมื่อวันศุกร์ที่ 20 กรกฎาคม 2527

9. อนุสัญญาและข้อแนะจากการประชุมสมัยที่ 69 - 71 (พ.ศ. 2526 - 2528) เสนอต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญ) ครั้งที่ 7/2532 เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 1 มิถุนายน 2532 และเสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภา (สมัยสามัญ) ครั้งที่ 10/2532 เมื่อวันศุกร์ที่ 21 กรกฎาคม 2532

ปัจจุบัน ยังมีอนุสัญญาและข้อแนะซึ่งมิได้นำเสนอเพื่อทราบอย่างเป็นทางการอีก 9 สมัย คือ สมัยการประชุมที่ 72 - 80 (พ.ศ. 2529 - 2536) สำหรับอนุสัญญาและข้อแนะที่นำเสนอครั้งนี้ เป็นอนุสัญญาและข้อแนะของสมัยการประชุม ที่ 77 - 80 (พ.ศ. 2533 - 2536) จำนวน 10 ฉบับ ซึ่งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ได้รวบรวมเพื่อนำเสนอต่อรัฐสภาในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจของประเทศได้รับทราบอย่างเป็นทางการ

สำหรับอนุสัญญาและข้อแนะของสมัยการประชุมที่ 72 - 76 (พ.ศ. 2529-2532) จะได้นำเสนอมาเพื่อทราบต่อไป

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

มิถุนายน 2537

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	
สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ 170 และข้อแนะนำฉบับที่ 177	1
อนุสัญญาฉบับที่ 170 ความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน	3
ข้อแนะนำฉบับที่ 177 ความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน	13
สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ 171 และข้อแนะนำฉบับที่ 178	23
อนุสัญญาฉบับที่ 171 การทำงานกลางคืน	25
ข้อแนะนำฉบับที่ 178 การทำงานกลางคืน	30
สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ 172 และข้อแนะนำฉบับที่ 179	35
อนุสัญญาฉบับที่ 172 สภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึง	37
ข้อแนะนำฉบับที่ 179 สภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึง	41
สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ 173 และข้อแนะนำฉบับที่ 180	43
อนุสัญญาฉบับที่ 173 การคุ้มครองการเรียกร้องของพนักงาน ในกรณีนายจ้างล้มละลาย	45
ข้อแนะนำฉบับที่ 180 การคุ้มครองการเรียกร้องของพนักงานในกรณีนายจ้าง ล้มละลาย	51
สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ 174 และข้อแนะนำฉบับที่ 181	47
อนุสัญญาฉบับที่ 174 การป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม	59
ข้อแนะนำฉบับที่ 181 การป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม	68

อนุสัญญาฉบับที่ 170 และข้อแนะนำฉบับที่ 177 ความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน

วัตถุประสงค์

เพื่อป้องกันหรือลดการกระจายของสารเคมีที่ก่อให้เกิดการเจ็บป่วยและการบาดเจ็บในการทำงาน

บทบัญญัติโดยสรุป

อนุสัญญานี้ใช้กับกิจการทางเศรษฐกิจทุกสาขาที่มีการใช้สารเคมี
องค์กรตัวแทนฝ่ายนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง จะต้องได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับ
มาตรการที่กำหนด รัฐจะต้องจัดทำ คำแนะนำ และทบทวนนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นระยะๆ
อนุสัญญาและข้อแนะนำกำหนดข้อบังคับโดยละเอียดเกี่ยวกับระบบการจำแนกสารเคมี ฉลาก
และเครื่องหมายกำกับ เอกสารข้อมูล ความปลอดภัยของสารเคมี ความรับผิดชอบของผู้จำหน่าย และ
ของนายจ้างในด้านการจำแนกแยกแยะสารเคมี การโยกย้าย การขจัด การจัดเก็บ การได้รับสารของ
คนงาน รวมทั้งข้อมูลการฝึกอบรมและความร่วมมือระหว่างกัน
คนงานมีหน้าที่ในด้านการให้ความร่วมมือ และระมัดระวังป้องกัน ตลอดจนมีสิทธิในการ
ได้รับข้อมูล และในการโยกย้ายออกไปจากสถานที่อันตราย
เมื่อใดที่ประเทศผู้ส่งออกสารเคมีอันตราย ถูกห้ามนำเข้าสารเคมีนั้น อันเนื่องจากเหตุผล
ด้านความปลอดภัยและสุขภาพต่อสถานที่ทำงานประเทศผู้ส่งออกจะต้องแจ้งให้ประเทศผู้นำเข้าอื่นๆ
รับทราบด้วย

หน้าว่าง

อนุสัญญาฉบับที่ ๑๗๐ ว่าด้วยความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้มีการประชุมขึ้น ณ นครเจนีวา จัดโดยคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่าง

ประเทศ เป็นการประชุมสมัยที่ ๗๗ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๓ และ
รับทราบเกี่ยวกับอนุสัญญาและข้อแนะที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยเบนซีน

พ.ศ. ๒๕๑๘ อนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยมะเร็งจากการทำงาน พ.ศ. ๒๕๑๗

อนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยสภาพแวดล้อมการทำงาน (มลภาวะ เสียง และ
ความสั่นสะเทือน) พ.ศ. ๒๕๒๐ อนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยความปลอดภัย

และสุขภาพในงานอาชีพ พ.ศ. ๒๕๒๔ อนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยการให้

บริการด้านอาชีพะอนามัย พ.ศ. ๒๕๒๘ อนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยแร่ใยหิน

พ.ศ. ๒๕๒๘ และบัญชีรายชื่อโรคอันเกิดจากการทำงาน ซึ่งได้แก้ไขในปี

พ.ศ. ๒๕๒๗ ทอหาอนุสัญญาว่าด้วยประโยชน์ทดแทนการบาดเจ็บจากการ

ทำงาน พ.ศ. ๒๕๐๗ และ

รับทราบว่านอกจากองค์การแรงงานจากผลกระทบที่เป็นอันตรายของสารเคมีแล้ว ยังต้อง

กระตุ้นให้มีการคุ้มครองต่อสาธารณชนและสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปด้วย และ

รับทราบว่าคนงานมีสิทธิและจำเป็นที่จะต้องได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมีที่ใช้ในการ

ทำงาน และ

พิจารณาเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องป้องกัน หรือลดการตกค้างทางเคมีที่จะทำให้ เกิดความ

เจ็บป่วยและการบาดเจ็บในการทำงานโดย

ก) รับรองว่าเคมีภัณฑ์ทุกตัวได้รับการประเมินเพื่อกำหนดถึงอันตรายของมัน

ข) จัดหาเครื่องมือให้แก่นายจ้างเพื่อการรับข่าวสารจากผู้ผลิตเกี่ยวกับสารเคมีที่ใช้ในการ

ทำงาน เพื่อนายจ้างจะได้สามารถจัดทำโครงการที่มีประสิทธิภาพเพื่อปกป้องคุ้มครอง
คนงานจากอันตรายของสารเคมี

ค) จัดหาข้อมูลข่าวสารให้แก่คนงานเกี่ยวกับสารเคมีที่ใช้ในสถานที่ทำงาน ตลอดจนมาตรการ

ป้องกันที่เหมาะสมเพื่อว่าคนงานจะสามารถมีส่วนร่วมในโครงการป้องกันได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

ง) วางหลักการสำหรับโครงการดังกล่าวเพื่อประกันว่าสารเคมีได้ถูกใช้ไปอย่างปลอดภัย และ

ตระหนักถึงความจำเป็นที่ความร่วมมือกันภายในโครงการระหว่างประเทศเกี่ยวกับความ

ปลอดภัยด้านสารเคมีระหว่างองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โครงการสิ่ง

แวดล้อมของสหประชาชาติ และองค์การอนามัยโลก ตลอดจนองค์การอาหาร

และ เกษตรของสหประชาชาติ และองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติ และรับทราบเครื่องมือที่เกี่ยวข้องของประมวลกฎหมาย และแนวทางที่ประกาศโดย องค์การเหล่านี้ และ

ได้พิจารณาข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๕ ของวาระการประชุมสมัยนี้ และ

ได้กำหนดว่า ข้อเสนอเหล่านี้จะอยู่ในรูปอนุสัญญาระหว่างประเทศ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๓ รับเอาอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกได้ว่า อนุสัญญาว่าด้วยสารเคมี พ.ศ. ๒๕๓๓

ส่วนที่ ๑ ขอบเขตและนิยาม

มาตรา ๑

๑. อนุสัญญานี้ใช้กับกิจการทางเศรษฐกิจทุกสาขาที่มีการใช้สารเคมี
๒. เจาหน้าที่ผู้ทรงอำนาจของประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ ภายหลังจากปรึกษาหารือกับองค์กรตัวแทนช่างมากของฝ่ายนายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้องแล้ว และอยู่บนพื้นฐานของการประเมินอันตรายที่มีอยู่ ตลอดจนมาตรการป้องกันที่ใช้
 - ก) ออกจากวงกิจการทางเศรษฐกิจบางสาขา สถานประกอบการบางแห่ง หรือผลิตภัณฑ์บางอย่างออกจากการปฏิบัติตามอนุสัญญา หรือบทบัญญัติบางประการ เมื่อ
 - ๑) มีปัญหาเฉพาะเกี่ยวกับลักษณะ
 - ๒) การคุ้มครองป้องกันที่จัดให้ตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศไม่ดีกว่าที่กำหนดอยู่ในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา
 - ข) จะต้องกำหนดบทบัญญัติเฉพาะเกี่ยวกับการป้องกันการรั่วไหลของชาวสารที่เป็นความลับซึ่งหากเปิดเผยไปสู่คู่แข่งอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายต่อธุรกิจของนายจ้างทราบเท่าที่ไม่สามารถปรองดองในเรื่องความปลอดภัย และสุขภาพของคนงานได้
๓. อนุสัญญานี้ไม่ใช้กับสารซึ่งไม่แสดงอันตรายทางด้านเคมีต่อคนงาน ภายใต้อาณาเขตการใช้ปกติ
๔. อนุสัญญานี้ไม่ใช้กับสิ่งมีชีวิต แต่ใช้กับสารเคมีที่ได้มาจากสิ่งมีชีวิต

มาตรา ๒

สำหรับวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

- ก) คำว่า "สารเคมี" หมายถึงองค์ประกอบหรือส่วนผสมของสารเคมี และส่วนผสมไม่ว่าจะโดยธรรมชาติ หรือทำขึ้นในทางเคมีก็ตาม
- ข) คำว่า "สารเคมีอันตราย" ให้อ้างถึงสารเคมีซึ่งถูกจัดอยู่ในประเภทอันตรายตามมาตรา ๖ หรือโดยข้อมูลที่มีอยู่ชี้ว่าเป็นสารเคมีอันตราย
- ค) คำว่า "การใช้สารเคมีในที่ทำงาน" หมายถึง กิจกรรมใดๆ ซึ่งอาจทำให้คนงานได้รับสารเคมี อันรวมถึง
- ๑) การผลิตสารเคมี
 - ๒) การใช้สารเคมี
 - ๓) การเก็บรักษาสารเคมี
 - ๔) การขนส่งสารเคมี
 - ๕) การขจัด และการปฏิบัติต่อสารเคมีที่ทิ้งแล้ว
 - ๖) การกำจัดสารเคมีที่เป็นผลจากขบวนการดำเนินการ
 - ๗) การบำรุงรักษา การซ่อมแซม ทำความสะอาดเครื่องมือ เครื่องใช้ และภาชนะบรรจุสารเคมี
- ง) คำว่า "สาขากิจกรรมทางเศรษฐกิจ" หมายถึงกิจกรรมทุกสาขาที่มีการจ้างคนงานทำงาน รวมทั้งหน่วยงานของรัฐด้วย
- จ) คำว่า "สิ่งของ" (article) หมายถึงสิ่งซึ่งในระหว่างการผลิตถูกทำให้มีรูปร่าง หรือรูปแบบที่แน่นอน หรืออยู่ในรูปร่างตามธรรมชาติ และการใช้สิ่งนั้นจะต้องใช้หมดหรือเพียงบางส่วนในรูปร่างหรือรูปแบบนั้น
- ฉ) คำว่า "ผู้แทนฝ่ายคนงาน" หมายถึงบุคคลซึ่งได้รับการยอมรับให้เป็นผู้แทนคนงานตามกฎหมาย หรือแนวปฏิบัติภายในประเทศ ตามอนุสัญญาว่าด้วยผู้แทนคนงาน ปี ๒๕๑๔

ส่วนที่ ๒ บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา ๓

องค์กรตัวแทนข้างมากของนายจ้าง และคนงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับมาตรการที่จะกำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดผลต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา

มาตรา ๔

ในค่านสภาพการณ์ และแนวปฏิบัติภายในประเทศ และโดยปรึกษาหารือกับองค์กรตัวแทนช่างมากของนายจ้างและคนงาน ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศจะต้องจัดดำเนินการ และทบทวนนโยบายที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงานเป็นระยะๆ

มาตรา ๕

หากมีเหตุผลสมควรว่าเป็นเรื่องความปลอดภัย และสุขภาพอนามัย เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจที่จะห้าม หรือจำกัดการใช้สารเคมีอันตรายบางอย่างหรือกำหนดให้ต้องมีการแจ้งล่วงหน้า และต้องได้รับอนุญาตให้ใช้ได้

ส่วนที่ ๓ การจำแนกประเภทและมาตรการที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๖

ระบบการจำแนกประเภท

๑. ระบบและหลักเกณฑ์เฉพาะที่เหมาะสมกับการจำแนกประเภท และระดับอันตรายต่อสุขภาพร่างกายของสารเคมีทุกชนิด รวมทั้งการกำหนดข้อมูลที่ต้องการเพื่อการกำหนดว่าสารเคมีนั้นๆ เป็นอันตรายหรือไม่ ทั้งนี้ต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือโดยองค์กรที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยอมรับหรือเป็นที่รู้จัก ตามมาตรฐานของประเทศ หรือมาตรฐานระหว่างประเทศ

๒. คุณสมบัติที่เป็นอันตรายของสารผสมอันเป็นส่วนประกอบของสารเคมี หากมีอยู่ ๒ ชนิด หรือมากกว่า จะต้องมีการประเมินอันตรายที่แท้จริงของสารเคมีที่มีส่วนประกอบนั้น

๓. ในกรณีการขนส่ง จะต้องกำหนดระบบและเกณฑ์ โดยคำนึงถึงข้อแนะของสหประชาชาติเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าอันตราย

๔. ระบบการจำแนกประเภทและการนำมาใช้จะต้องมีการขยายให้ครอบคลุมมากขึ้นๆ

มาตรา ๗

การติดฉลาก และการทำเครื่องหมาย

๑. สารเคมีทุกชนิดจะต้องได้รับการทำเครื่องหมายเพื่อแสดงลักษณะ

๒. สารเคมีอันตรายจะต้องได้รับการติดฉลาก ในลักษณะที่ง่ายต่อการเข้าใจของคนงาน

มาตรา ๘

เอกสารกำกับสารเคมี

๑. สำหรับสารเคมีที่เป็นอันตราย เอกสารกำกับสารเคมีจะทูลงบรรจุรายละเอียดข้อมูลที่จำเป็นให้แก่ นายจ้าง เกี่ยวกับลักษณะ ผู้ผลิต จำแนกประเภท อันตราย ความระมัดระวัง เพื่อความปลอดภัย และขั้นตอนฉุกเฉิน
๒. การจัดทำเอกสารกำกับสารเคมีตามมาตรฐานในประเทศ หรือระหว่างประเทศ โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กำหนด หรือกำหนด องค์กรซึ่งหน่วยงานของรัฐยอมรับ หรือรู้จัก
๓. ชื่อสารเคมี หรือชื่อโดยทั่วไปที่ใช้เพื่อบอกลักษณะของสารเคมีในเอกสารกำกับจะต้อง เป็นชื่อเดียวกันกับที่ใช้ในฉลาก

มาตรา ๘

ความรับผิดชอบของผู้ผลิต

- รับรองว่า
๑. ผู้ผลิตสารเคมี ไม่ว่าจะ เป็นหน่วยงาน ผู้ตั้งเช่า หรือผู้แทนจำหน่ายจะต้อง
 - ก) สารเคมีดังกล่าวได้รับการจำแนกตามมาตรา ๖ ตามคุณสมบัติและข้อมูล หรือการประเมินตามวรรค ๓ ข้างล่าง
 - ข) สารเคมีดังกล่าวจะต้อง ได้รับความทำเครื่องหมายเพื่อแสดงลักษณะตามมาตรา ๗ วรรค ๑
 - ค) สารเคมีอันตราย จะต้องติดฉลากตามมาตรา ๗ วรรค ๒
 - ง) เอกสารกำกับจะต้องจะทำสำหรับสาร เคมีอันตรายตามมาตรา ๘ วรรค ๑ แ ละ จัดให้และนายจ้าง

๒. ผู้ผลิตสารเคมีอันตรายจะต้องรับรองว่าฉลากจะต้องได้รับการแก้ไขและเอกสารกำกับสารเคมีจะได้รับการจัดทำ และจัดให้แก่นายจ้างด้วยวิธีการที่สอดคล้องกับกฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศในทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลความปลอดภัยทางสุขภาพและอนามัยใหม่ๆ เกิดขึ้น

๓. ผู้ผลิตสารเคมีชนิดซึ่งยังไม่ได้รับการจำแนกตามมาตรา ๖ จะต้องแจ้งรูปพรรณของสารเคมีที่ผลิต และคุณสมบัติของสารเคมีนั้น ทั้งนี้เพื่อการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องสำหรับกำหนดว่าเป็นสารเคมีอันตรายหรือไม่

ส่วนที่ ๔ ความรับผิดชอบของนายจ้าง

มาตรา ๑๐

การจำแนกสารเคมี

๑. นายจ้างจะต้องมั่นใจว่าสารเคมีทุกชนิดที่ใช้ในสำนักงานได้รับการติดฉลากหรือทำเครื่องหมายตามที่กำหนดในมาตรา ๘ และจะต้องมีการจัดทำเอกสารกำกับเคมีภัณฑ์ตามที่กำหนดในมาตรา ๘ และเป็นประโยชน์แก่คนงานและผู้แทนคนงาน

๒. นายจ้างที่ใช้สารเคมีที่มีฉลากติดฉลาก หรือทำเครื่องหมายตามที่กำหนดในมาตรา ๘ หรือไม่ได้รับเอกสารกำกับเคมีภัณฑ์ตามที่กำหนดในมาตรา ๘ ก็จะต้องได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากผู้ผลิต หรือจากแหล่งที่เชื่อถือได้ และจะต้องไม่ใช่สารเคมีนั้นจนกว่าจะได้รับข้อมูลดังกล่าว

๓. นายจ้างจะต้องมั่นใจว่าสารเคมีที่ได้รับการจำแนกแยกแยะตามมาตรา ๖ หรือต้องระบุคุณสมบัติตามมาตรา ๘ วรรค ๑ และมีการติดฉลากหรือเครื่องหมายตามมาตรา ๘ เท่านั้นที่จะมีการนำมาใช้ และจะต้องมีมาตรการระมัดระวังขณะใช้ด้วย

๔. นายจ้างจะต้องเก็บรักษารายงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตรายที่ใช้ในสถานที่ทำงาน คำแนะนำในเอกสารกำกับเคมีภัณฑ์ รายงานนี้คนงานทุกคนและผู้แทนคนงานสามารถดูได้

มาตรา ๑๑

การเคลื่อนย้ายสารเคมี

นายจ้างจะต้องมั่นใจว่าเมื่อมีการเคลื่อนย้ายสารเคมีไปใช้ในภาชนะที่บรรจุหรือเครื่องมือ ในการบรรจุจะต้องมีการแจ้งเพื่อให้คนงานรู้ถึงคุณสมบัติของสารเคมีอันตรายในการนำมาใช้ และการระมัดระวังเพื่อความปลอดภัย

มาตรา ๑๒

การรับสารเคมี

นายจ้างจะต้อง

ก) มั่นใจว่าคนงานจะไม่ได้รับสารเคมีในจำนวนซึ่งเกินจากที่จำกัดไว้หรือเกินจากเกณฑ์การได้รับสารที่กำหนดสำหรับควบคุมสภาพแวดล้อมการทำงาน ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือองค์กรที่ยอมรับ หรือองค์กรที่รัฐเห็นชอบ เป็นผู้กำหนดตามมาตรฐานภายในประเทศ หรือระหว่างประเทศ

ข) ประเมินการได้รับสารเคมีอันตรายของคนงาน

ค) ควบคุม ตรวจสอบ และบันทึกการได้รับสารเคมีอันตรายของคนงาน อันเป็นสิ่งจำเป็นต่อความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยของคนงาน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กำหนดให้กระทำ

ง) ต้องมั่นใจว่าบันทึกการควบคุมดูแลสภาพแวดล้อมการทำงาน และบันทึกการได้รับสารเคมีอันตรายของคนงานมีการเก็บไว้ระยะหนึ่งตามแต่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะกำหนด และคนงานตลอดจนตัวแทนคนงานสามารถดูได้

มาตรา ๑๓

การควบคุมการปฏิบัติ

๑. นายจ้างจะต้องประเมินการเสี่ยงอันตรายอันเกิดจากการใช้สารเคมีในการทำงาน และจะต้องคุ้มครองคนงานต่อการเสี่ยงอันตรายนั้น ด้วยวิธีการที่เหมาะสม เช่น

ก) เลือกใช้สารเคมีซึ่งช่วยลดอันตราย หรือไม่มีอันตราย

ข) เลือกใช้เทคโนโลยีซึ่งช่วยลดอันตราย หรือไม่มีอันตราย

ค) ใช้มาตรการควบคุมด้านวิศวกรรมที่พอเพียง

ง) ใช้ระบบการทำงาน และการปฏิบัติที่ช่วยลดอันตราย หรือไม่มีอันตราย

จ) การนำเอามาตรการสุขอนามัยในการทำงานมาใช้

ฉ) หากการใช้มาตรการต่างๆ ข้างต้น ยังไม่เพียงพอ จะต้องจัดเครื่องป้องกันส่วนบุคคล และเสื้อผ้าป้องกันให้แก่คนงาน โดยคนงานไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และกำหนดมาตรการให้มีการใช้เครื่องป้องกันนั้น

๒. นายจ้างจะต้อง

ก) จำกัดการได้รับสารเคมีอันตราย เพื่อคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของคนงาน

- ข) จัดให้มีการปฐมพยาบาล
- ค) มีการเตรียมการในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉิน

มาตรา ๑๔

การกำจัดของเสีย

สารเคมีอันตราย ซึ่งไม่เป็นที่ต้องการแล้ว รวมทั้งภาชนะบรรจุ ซึ่งมีกากของสารเคมีอันตรายเหลืออยู่ จะต้องได้รับการกำจัดในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดการเสี่ยงภัย หรือลดการเสี่ยงภัยต่อความปลอดภัยและสุขภาพ รวมทั้งสภาพแวดล้อมการทำงานตามกฎหมาย และแนวปฏิบัติของประเทศ

มาตรา ๑๕

ข้อมูลและการฝึกอบรม

นายจ้างจะต้อง

- ก) แจ้งต่อคนงานถึงอันตรายเกี่ยวกับการรับสารเคมีที่ใช้ในสถานที่ทำงาน
- ข) แจ้งต่อคนงานให้รับทราบ และรู้จักใช้ข้อมูลบนฉลาก รวมทั้งเอกสารกำกับสารเคมี
- ค) ใช้ประโยชน์จากเอกสารกำกับสารเคมี โดยเฉพาะข้อมูลที่กำหนดเกี่ยวกับการใช้สารเคมีในสถานที่ทำงาน โดยใช้เป็นพื้นฐานในการเตรียมข้อมูลเพื่อแจ้งต่อคนงาน ทั้งนี้อาจเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรได้หากเห็นสมควร
- ง) ฝึกอบรมคนงานอย่างทอเนื่องในทางปฏิบัติ และในขบวนการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการใช้สารเคมีเนการทำงานอย่างทอเนื่อง

มาตรา ๑๖

ความร่วมมือ

โดยถือเป็นความรับผิดชอบของนายจ้าง นายจ้างจะต้องร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับคนงานหรือตัวแทนของคนงานเท่าที่จะกระทำได้ ในด้านความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน

ส่วนที่ ๕ หน้าที่ของคณงาน

มาตรา ๑๗

๑. คณงานจะต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ที่จะกระทำไต่ถามนายจ้างของเขาต่อภาระซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของนายจ้าง และจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอน และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้สารเคมีในการทำงาน

ส่วนที่ ๖ สิทธิของคณงานและขอตัวแทนคณงาน

มาตรา ๑๘

๑. คณงานมีสิทธิที่จะย้ายตนเองออกไปจากอันตรายที่เกิดจากการใช้สารเคมีได้ เมื่อมีเหตุให้เขาเชื่อว่าจะมีอันตรายร้ายแรงต่อความปลอดภัยหรือสุขภาพของเขาเกิดขึ้น และจะต้องแจ้งให้ผุ้ควบคุมทราบโดยทันที

๒. คณงานผู้ย้ายตนเองออกไปจากอันตรายตามบทบัญญัติของวรรคก่อน หรือคณงานซึ่งใช้สิทธิอื่นๆ ที่กำหนดภายใต้ตอนุสัญญา นี้ จะต้องได้รับความคุ้มครองจากผลลัพธ์อันไม่ควรที่จะเกิดขึ้น

๓. คณงานที่เกี่ยวข้อง และตัวแทนของเขาจะมีสิทธิที่จะ

ก) ได้รับความข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติ รูปทรงของสารเคมีที่ใช้ในการทำงาน มาตรการป้องกัน การศึกษา และการฝึกอบรม

ข) ได้รับความข้อมูลที่บรรจุในฉลาก และเครื่องหมาย

ค) ได้รับความเอกสารกำกับสารเคมี

ง) ได้รับความข้อมูลตามที่ต้องการ ซึ่งเป็นข้อมูลที่อนุสัญญานี้ระบุให้มีการจัดเก็บ

๔. เพื่อมิให้มีการเปิดเผยส่วนประกอบของสารเคมีต่อคู่แข่ง อันเป็นเหตุให้เสียหายต่อธุรกิจของนายจ้าง ในการจัดให้ข้อมูลตามมาตรา ๓ ที่กำหนดในวรรค ๓ ข้างต้น นายจ้างสามารถคุ้มครองมิให้เปิดเผยใดควยวิธีการซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นชอบภายใต้มาตรา ๑ วรรค ๒ (ข)

ส่วนที่ ๓ ความรับผิดชอบของประเทศไทยส่งออก

มาตรา ๑๔

หากในประเทศสมาชิกซึ่งเป็นประเทศส่งออก การใช้สารเคมีอันตรายทุกชนิด หรือบางชนิดเป็นที่ต้องห้ามด้วยเหตุผลเพื่อความปลอดภัย และสุขภาพอนามัยในการทำงาน แล้ว ความจริงและเหตุผลนี้ประเทศไทยจะต้องแจ้งให้ประเทศผู้รับทราบด้วย

ข้อแนะนำฉบับที่ ๑๗๗ ความปลอดภัยในการใช้เคมีภัณฑ์ในการทำงาน

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้จัดให้มีการประชุมกัน ณ นครเจนีวา โดยคณะกรรมการของสำนักงานแรงงาน

ระหว่างประเทศ เป็นการประชุมสมัยที่ ๗๗ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๑

(ค.ศ. ๑๙๘๐) และ

ได้มีมติรับเอาข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้เคมีภัณฑ์ในการทำงาน

ซึ่งเป็นระเบียบวาระการประชุมที่ ๘ ของการประชุมสมัยนี้

ได้กำหนดว่าข้อเสนอเหล่านี้จะอยู่ในรูปของข้อแนะนำอนุสัญญาว่าด้วยเคมีภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๓

(ค.ศ. ๑๙๙๐)

ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๓ (ค.ศ. ๑๙๙๐) รับเอาข้อแนะนำนี้ซึ่งอาจเรียก

ได้ว่า ข้อแนะนำว่าด้วยเคมีภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๓ (ค.ศ. ๑๙๙๐)

ส่วนที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป

๑. ข้อแนะนำนี้จะต้องใช้ร่วมกับอนุสัญญาว่าด้วยการใช้เคมีภัณฑ์ในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๓๓

(ค.ศ. ๑๙๙๐)

๒. ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและคนงานจะต้องได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับมาตรการที่จะกำหนดขึ้นตามบทบัญญัติแห่งข้อแนะนำนี้

๓. เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องกำหนดประเภทของคนงานซึ่งตามเหตุผลด้านความปลอดภัยและสุขภาพ ไม่อนุญาตให้ใช้เคมีภัณฑ์ทางชนิด เว้นแต่จะใช้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดตามกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติของประเทศ

๔. บทบัญญัติของข้อแนะนำนี้ ใช้กับบุคคลที่ประกอบกิจการส่วนตัวด้วยโดยกำหนดขึ้นเป็นกฎหมายหรือข้อบังคับ

๕. เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องกำหนดบทบัญญัติพิเศษขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองต่อข้อมูลที่ เป็นความลับภายใต้มาตรา ๑ วรรค ๒ (ข) และมาตรา ๑๔ วรรค ๔ ของอนุสัญญา โดย บทบัญญัติดังกล่าวจะต้อง

ก) จำกัดการเปิดเผยข้อมูลลับ เว้นแต่กับบุคคลผู้ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและสุขภาพของคนงาน

ข) กำหนดให้บุคคลซึ่งได้รับข้อมูลลับนั้น จะต้องใช้ข้อมูลไปเพื่อความปลอดภัยและสุขภาพของคนงาน ทั้งจะต้องเก็บไว้เป็นความลับด้วย

- ค) กำหนดให้ในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน สามารถเปิดเผยข้อมูลได้
- ง) กำหนดขั้นตอนในการพิจารณาความชอบธรรมของข้อเรียกร้องลับ และความชอบธรรมในการได้รับข้อมูลที่ไม่เป็นที่เปิดเผย

ส่วนที่ ๒ การแยกประเภทเคมีภัณฑ์และมาตรการที่เกี่ยวข้อง

การแยกประเภทเคมีภัณฑ์

๖. หลักเกณฑ์การแยกประเภทเคมีภัณฑ์ ตามมาตรา ๖ วรรค ๑ ของอนุสัญญา จะต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของเคมีภัณฑ์นั้น ๆ คือ

- ก) มีคุณสมบัติเป็นสารพิษ ทั้งลักษณะเฉียบพลัน และเรื้อรังต่อสุขภาพร่างกาย
- ข) มีลักษณะทางเคมี หรือทางกายภาพ ซึ่งรวมถึงมีความไวไฟ ระเบิดได้ และทำปฏิกิริยาที่เป็นอันตรายเมื่อรวมกับออกซิเจน
- ค) มีคุณสมบัติในการกัดกร่อนและก่อให้เกิดการระคายเคือง
- ง) ก่อให้เกิดอาการแพ้
- จ) ก่อให้เกิดพิษเรื้อรัง
- ฉ) ก่อให้เกิดความผิดปกติ
- ช) มีผลกระทบต่อระบบการสืบพันธุ์

๗.(๑) เท่าที่จะปฏิบัติได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องจัดทำบัญชีรายชื่อเคมีภัณฑ์ ส่วนประกอบ และส่วนผสมต่างๆ ที่ใช้ในการทำงาน ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับอันตรายเป็นระยะๆ

(๒) ส่วนประกอบ และส่วนผสมของเคมีภัณฑ์ใด ยังมีใ้ถูกจัดอยู่ในบัญชีรายชื่อเคมีภัณฑ์ ผู้ผลิต หรือผู้นำเข้าจะต้องให้ข้อมูลที่จำเป็นเพื่อการพิจารณาจัดประเภทเคมีภัณฑ์ หรือส่วนผสมนั้นๆ ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนมีการนำไปใช้ ทั้งนี้การให้ข้อมูลนั้นจะต้องกระทำในลักษณะเป็นความลับตามมาตรา ๑ วรรค ๒ (ข)

การติดฉลากและทำเครื่องหมาย

๘.(๑) การติดฉลากและทำเครื่องหมายเคมีภัณฑ์ ตามมาตรา ๗ ของอนุสัญญา จะช่วยให้บุคคลที่ใช้ หรือขนย้ายเคมีภัณฑ์ได้รับรู้ และจำแนกแยกแยะได้ทั้งในการรับและการใช้เคมีภัณฑ์นั้น ทั้งนี้เพื่อการใช้อย่างปลอดภัย

(๒) ฉลากที่กำกับบนเคมีภัณฑ์อันตราย เพื่อให้เป็นไปตามระบบในประเทศ หรือ
ต่างประเทศ จะต้อง

- ก) ให้ข้อมูลไว้บนฉลาก ดังนี้
 - ๑. ชื่อสินค้า
 - ๒. รูปพรรณของเคมีภัณฑ์
 - ๓. ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย
 - ๔. สัญลักษณ์อันตราย
 - ๕. ลักษณะของภัยอันตรายในการใช้เคมีภัณฑ์
 - ๖. ข้อควรระวังเพื่อความปลอดภัย
 - ๗. ประเภทของเคมีภัณฑ์
 - ๘. เอกสารกำกับเคมีภัณฑ์ที่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมโดยนายจ้างจัดให้
 - ๙. การแยกประเภทตามระบบซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนด
- ข) ฉลากจะต้องอ่านง่าย คงทน และมีขนาดพอเหมาะ
- ค) มีแบบเฉพาะของฉลากและสัญลักษณ์ รวมทั้งสี

๔. ในกรณีไม่สามารถติดฉลาก หรือทำเครื่องหมายได้เนื่องจากขนาดของภาชนะบรรจุ หรือลักษณะของหีบห่อ จะต้องกำหนดวิธีการที่มีประสิทธิภาพ เช่น ให้ติดแถบเอกสาร หรือมีเอกสารแนบ อย่างไรก็ตามทุกภาชนะบรรจุเคมีภัณฑ์อันตรายจะต้องระบุถึงอันตรายของสิ่งที่บรรจุด้วยคำหรือสัญลักษณ์ที่เหมาะสม

เอกสารกำกับเคมีภัณฑ์

- ๑๐.(๑) ในการจัดทำเอกสารข้อมูลกำกับเคมีภัณฑ์อันตรายจะต้องมีข้อมูลที่จำเป็น
 - ก) ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เคมีภัณฑ์และบริษัท (รวมทั้งเครื่องหมายการค้า หรือชื่อสามัญของเคมีภัณฑ์ ตลอดจนรายละเอียดของผู้ผลิต หรือ โรงงานผลิต)
 - ข) องค์ประกอบ / ข้อมูลเกี่ยวกับส่วนผสม (ในลักษณะที่แยกแยะได้ อย่างชัดเจนเพื่อจุดประสงค์ในการประเมินอันตราย)
 - ค) ลักษณะอันตราย
 - ง) มาตรการปฐมพยาบาล
 - จ) มาตรการต่อสู้คดีภัย
 - ฉ) มาตรการป้องกันอุบัติเหตุ

- ข) การจักเก็บและการขนย้าย
- ข) การควบคุมการแพร่กระจาย / การป้องกันภัยส่วนบุคคล (รวมทั้งวิธีการควบคุมการแพร่กระจายในสถานที่ทำงาน)
- ฅ) คุณสมบัติทางกายภาพและเคมี
- ฉ) ความคงทน และปฏิกิริยาทางเคมี
- ฎ) ข้อมูลเกี่ยวกับสารพิษ รวมถึงการเข้าสู่ร่างกาย และอันตรายที่อาจพบได้ในการทำงาน
- ฏ) ข้อมูลเกี่ยวกับนิเวศวิทยา
- ฐ) การกำจัดการถ่ายเท
- ฑ) ขอมูลการขนส่ง
- ฒ) ข้อมูลเกี่ยวกับกฎ ระเบียบ ปฏิบัติ
- ณ) ข้อมูลอื่นๆ (รวมถึงวันเตรียมการทำเอกสารกำกับ)

(๒) ในกรณีชื่อ หรือส่วนสมที่กล่าวถึงในอนุวรรค ๑ (ข) ข้างต้นเป็นข้อมูลลับ อาจละเว้นไม่ต้องใส่ในเอกสารกำกับได้ ตามมาตรา ๑ วรรค ๒ (ข) ของอนุสัญญา และความวรรค ๕ ของข้อแนบนี้ กำหนดให้ต้องเปิดเผยข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตลอดจนนายจ้าง คนงาน และตัวแทนที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นบุคคลที่จะใช้ข้อมูลเหล่านี้เพื่อคุ้มครองความปลอดภัย และสุขภาพของคนงานและต้องเก็บไว้เป็นความลับ

ส่วนที่ ๓ ความรับผิดชอบของนายจ้าง

การตรวจสอบการได้รับสาร

- ๑๑.(๑) เพื่อให้คนงานได้รับอันตรายจากเคมีภัณฑ์ นายจ้างจะต้อง
 - ก) จำกัดการได้รับสารเคมีนั้น เพื่อคุ้มครองสุขภาพของคนงาน
 - ข) นายจ้างต้องควบคุม และรายงานการได้รับสารเคมี
- (๒) คนงานและตัวแทนคนงาน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถขอรายงาน

นี้ได้

(๓) นายจ้างจะต้องเก็บรายงานที่กำหนดในวรรคนี้ไว้ระยะหนึ่งตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนด

การควบคุมการไ้ภายในสถานที่ทำงาน

๑๒.(๑) นายจ้างจะต้องกำหนดมาตรการขั้น เพื่อคุ้มครองคนงานจากอันตรายที่เกิดจากการใช้สารเคมีในที่ทำงาน ทั้งนี้โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นตามวรรค ๑๓ - ๑๖

(๒) ตามหลักการในประกาศ ๓ ฝ่ายเกี่ยวกับบรรษัทนานาชาติ และนโยบายสังคมซึ่งคณะประศาสน์การฯ ได้รับรองแล้ว กำหนดให้สถานประกอบการแห่งชาติ หรือบรรษัทนานาชาติ ซึ่งมีสถานประกอบการมากกว่า ๑ แห่ง จะต้องกำหนดมาตรการความปลอดภัยเพื่อป้องกันและควบคุม ตลอดจนคุ้มครองอันตรายต่อสุขภาพ อันเนื่องจากการได้รับสารเคมีอันตราย โดยไม่เลือกปฏิบัติต่อคนงานไม่ว่าสถานประกอบการจะอยู่ในประเทศ หรือสถานที่ใด

๑๓. เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้เคมีภัณฑ์อันตราย โดยบทบัญญัติจะต้องครอบคลุม

ก) การเสี่ยงต่อโรคที่จะเข้าสู่ร่างกายโดยทางลมหายใจ การแทรกซึมทางผิวหนัง หรือการรับประทาน

ข) การเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ หรือโรคเข้าสู่ผิวหนังหรือตา

ค) การเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากไฟ การระเบิด หรือผลจากปฏิกิริยาทางกายภาพ หรือปฏิกิริยาทางเคมี

ง) มาตรการระมัดระวัง กระทำโดย

๑) เลือกใช้เคมีภัณฑ์ที่มีอันตรายน้อย

๒) เลือกใช้ขั้นตอนการปฏิบัติงาน เทคโนโลยี การติดตั้งที่ช่วยลด หรือจำกัดอันตรายให้น้อยลง

๓) เลือกใช้มาตรการควบคุมดูแลรักษาทางวิศวกรรมที่เหมาะสม

๔) เลือกใช้ระบบการทำงานที่ช่วยลด หรือจำกัดอันตรายอย่างเหมาะสม

๕) จัดให้มีมาตรการค้ำจุนการอนามัย พร้อมอุปกรณ์ที่ถูกต้องลักษณะอย่างพอเพียง

๖) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้า และเครื่องมือป้องกันส่วนบุคคล ทั้งนี้คนงานไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหากมาตรการที่กล่าวข้างต้นไม่สามารถลดอันตรายลงได้

๗) การใช้สัญญาณและเครื่องหมาย

๘) มีการเตรียมการสำหรับกรณีฉุกเฉินอย่างพอเพียง

๑๔) เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับรองว่าเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยในการจัดเก็บเคมีภัณฑ์อันตราย จะต้องครอบคลุมในเรื่องนี้

ก) การจัดเก็บเคมีภัณฑ์ประเภทที่รวมกันได้ หรือต้องเก็บแยกจากกัน

ข) คุณสมบัติ และปริมาณของเคมีภัณฑ์ที่จัดเก็บ

- ค) สถานที่ และความมั่นคงปลอดภัยของสถานที่เก็บ
- ง) ภาชนะที่จัดเก็บ หรือบรรจุมีโครงสร้าง และลักษณะมั่นคง
- จ) ภาชนะสำหรับจัดเก็บซึ่งเก็บได้เต็มที่ และจัดเก็บไม่ได้
- ฉ) การติดฉลาก
- ช) ความระมัดระวังต่อการเกิดอุบัติเหตุ ความไวไฟ การระเบิด ปฏิกริยาทางเคมี
- ซ) อุณหภูมิ ความชื้น และการระบายอากาศ
- ฌ) ขอควรระวัง และปฏิบัติในกรณีตกหล่น
- ฎ) ชั้นตอนกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
- ฏ) การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ และเคมีของเคมีภัณฑ์ที่จัดเก็บ

๑๕. เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องกำหนดกฎเกณฑ์ไว้ในระเบียบการขนส่งภายในหรือระหว่างประเทศ เกี่ยวกับความปลอดภัยของคอนงานในการขนส่งเคมีภัณฑ์อันตราย บทบัญญัติดังกล่าวจะต้องครอบคลุม

- ก) คุณสมบัติและจำนวนเคมีภัณฑ์ที่ขนส่ง
- ข) ลักษณะ ความมั่นคง และการป้องกันหีบห่อ และภาชนะบรรจุที่ใช้ในขนส่ง รวมทั้งห่อส่งน้ำมันด้วย
- ค) ชนิดของยานพาหนะที่ใช้ขนส่ง
- ง) เส้นทางที่ใช้
- จ) การฝึกอบรม และคุณสมบัติของคอนงานที่ทำการขนส่ง
- ฉ) การติดฉลาก หรือสัญญาณ
- ช) บรรจุหีบห่อ และบรรจุหีบห่อไม่ได้
- ซ) การปฏิบัติในกรณีเกิดเหตุ ตก หล่น

๑๖. (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องกำหนดให้มีระเบียบภายในประเทศหรือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการกำจัดของเสียที่เป็นอันตราย ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามวิธีการจัดเก็บเคมีภัณฑ์อันตราย และผลิตภัณฑ์ อันตรายที่ทิ้งแล้ว เพื่อความปลอดภัยของคอนงาน

- (๒) กฎเกณฑ์เหล่านี้ จะต้องรวมบทบัญญัติซึ่งครอบคลุม
 - ก) วิธีการแยกแยะผลิตภัณฑ์ที่ทิ้งแล้ว
 - ข) การจัดการ เกี่ยวกับภาชนะบรรจุสิ่งของที่ทิ้งแล้ว
 - ค) การแยกแยะ การก่อสร้าง ลักษณะ ความมั่นคง และการป้องกัน ภาชนะบรรจุผลิตภัณฑ์ที่ทิ้งแล้ว

- ง) ผลกระทบเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการทำงาน
- จ) กำหนดพื้นที่กำจัดของเสีย
- ฉ) การกำหนด การบำรุงรักษา และการใช้เครื่องนุ่งห่ม และเครื่อง
มือป้องกันภัยส่วนบุคคล
- ช) วิธีการกำจัดของเสีย

๑๗. เกณฑ์การใช้เคมีภัณฑ์ในการทำงานต้องกำหนดขึ้นตามบทบัญญัติของอนุสัญญา และข้อแนะนำนี้ โดยจะต้องให้ความคุ้มครองต่อสาธารณชนทุกๆ ไปและสภาพแวดล้อมเท่าที่จะ
กระทำไ้

ความระมัดระวังในทางการแพทย์

๑๘(๑) นายจ้างหรือสถาบันที่มีอำนาจภายใต้กฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศ จะต้องจัดให้มีการตรวจร่างกายแก่คนงานโดยผ่านวิธีการที่สอดคล้องกับกฎหมายและแนวปฏิบัติ
ของประเทศ

- ก) เพื่อประเมินสุขภาพของคนงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับอันตรายอันเกิด
จากการใช้เคมีภัณฑ์
- ข) เพื่อการวิเคราะห์โรคอันเกิดจากการทำงาน และการบาดเจ็บอัน
จากการใช้เคมีภัณฑ์อันตราย

(๒) ที่ใดซึ่งผลการตรวจ หรือการวินิจฉัยทางการแพทย์แสดงถึงโรคหรือ
อาการของโรค จะต้องกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันหรือลดการใช้เคมีภัณฑ์อันตรายของคนงาน
ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเพื่อป้องกันมิให้สุขภาพของคนงานเสื่อมลงไปอีก

(๓) ผลการตรวจทางการแพทย์จะต้องนำมาใช้เพื่อกำหนดสภาพของสุขภาพ
เกี่ยวกับการใช้สารเคมี และจะต้องไม่ใช่เพื่อเป็นการเลือกปฏิบัติต่อคนงาน

(๔) บันทึกการตรวจทางการแพทย์จะต้องเก็บรักษาไว้ระยะเวลาหนึ่ง
โดยบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดให้ทำหน้าที่จัดเก็บ

(๕) คนงานสามารถดูบันทึกทางการแพทย์ของเขาได้ ทั้งโดยตัวเองหรือ
โดยผ่านทางอายุรแพทย์

(๖) บันทึกทางการแพทย์ของแต่ละบุคคลจะต้องถูกเก็บรักษาเป็นความลับ
ตามหลักการจรรยาบรรณแพทย์

(๗) ผลของการตรวจทางการแพทย์จะต้องอธิบายให้คนงานที่เกี่ยวข้อง
ฟังอย่างแจ่มแจ้ง

(๔) คนงานทั้งหลายและตัวแทนคนงานสามารถรับรู้ถึงผลการศึกษา ซึ่งทำการศึกษาจากบันทึกทางการแพทย์ ทั้งนี้โดยไม่ต้อง ระบุตัวคนงาน

(๕) ผลบันทึกทางการแพทย์ จะต้องช่วยในการจัดทำสถิติสุขภาพและการศึกษาโรคระบาด โดยไม่มีการแจ้งนามคนไข้ ซึ่งสิ่งนี้อาจจะสามารถช่วยในการควบคุมโรคอันเกิดจากการทำงาน

การปฐมพยาบาลและการรักษาพยาบาลยามฉุกเฉิน

๑๙. เจ้าหน้าที่ของรัฐ จะต้องกำหนดให้นายจ้างจัดให้มีการปฐมพยาบาลกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือเกิดอุบัติเหตุอันเป็นผลมาจากการใช้เคมีภัณฑ์อันตรายในที่ทำงาน และจะต้องจัดให้คนงานได้รับการฝึกอบรมในขั้นตอนการปฐมพยาบาลเหล่านี้ด้วย

๔. ความร่วมมือ

๒๐. นายจ้าง คนงาน และตัวแทนของทั้ง ๒ ฝ่าย จะต้องร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด ในการปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดในข้อแนะนำนี้

๒๑. คนงานจะต้อง

ก) ดูแลความปลอดภัย และสุขภาพของตัวเอง ตลอดจนของบุคคลผู้จะได้รับผลกระทบจากการกระทำ หรือละเว้นการกระทำของตนตามแนวทางที่ได้รับการอบรม หรือการสอนที่นายจ้างจัดให้

ข) ปฏิบัติตามคำแนะนำ เกี่ยวกับการคุ้มครองป้องกันตนเองหรือผู้อื่นอย่างถูกต้อง

ค) รายงานอย่างเปิดเผยต่อผู้ควบคุมถึงสถานการณ์ใดๆ ที่เชื่อว่าจะทำให้เกิดอันตราย รวมทั้งสถานการณ์ซึ่งแม้ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเองด้วย

๒๒. เผยแพร่ เกี่ยวกับเคมีภัณฑ์อันตรายที่ใช้ในที่ทำงานเพื่อเรียกร้องให้ตั้งระวางต่ออันตราย และมีการเตรียมการระมัดระวังที่จำเป็น

๒๓. ผู้ผลิต หรือผู้จำหน่ายต้องให้ข้อมูลแก่นายจ้างเท่าที่กระทำได้ และจะต้องทำการประเมินผลเกี่ยวกับอันตรายที่ผิดปกติ อันเป็นผลมาจากการใช้เคมีภัณฑ์ในที่ทำงาน

สิทธิของคนงาน

๒๔. (๑) คนงานและตัวแทนมีสิทธิ

ก. ได้รับเอกสารกำกับเคมีภัณฑ์ และข้อมูลอื่นๆ จากนายจ้างเพื่อให้เขาสามารถระมัดระวังตัวเองล่วงหน้า รวมทั้งคุ้มครองคนงานจากอันตรายในการใช้เคมีภัณฑ์อันตรายในการทำงาน

ข). สามารถเข้าร่วมในการสอบสวน รั้งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือนายจ้าง เกี่ยวกับอันตรายที่เป็นผลมาจากการใช้เคมีภัณฑ์ในที่ทำงาน

(๒) ที่ใดซึ่งให้ปกปิดข้อมูลตามมาตรา ๑๑ วรรค ๒ (ข) และมาตรา ๑๔ วรรค ๔ ของอนุสัญญา นายจ้างอาจเรียกกรองให้คนงานหรือตัวแทนจำกัดการใช้ เพื่อประเมินและควบคุมอันตรายอันเกิดจากการใช้เคมีภัณฑ์ในการทำงาน และจะต้องกำหนดขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อประกันข้อมูลเหล่านี้ไม่ถูกเปิดเผยไปสู่คู่แข่ง

(๓) เกี่ยวกับประชาส โทรภาคีในเรื่องหลักการ เกี่ยวกับบรรษัทนานาชาติและนโยบายสังคม บรรษัทนานาชาติจะต้องจัดให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐานและขั้นตอนเกี่ยวกับการใช้เคมีภัณฑ์อันตรายในการดำเนินการในท้องถิ่นๆ ให้แก่คนงาน ตัวแทนคนงาน เจ้าหน้าที่ของรัฐ และองค์การนายจ้าง และคนงานในทุกๆ ประเทศที่บริษัทดำเนินการอยู่

๒๕.(๑) คนงานมีสิทธิ

ก) เสนอให้หยุดแทนของตน นายจ้าง หรือเจ้าหน้าที่รัฐให้ความสนใจในอันตรายที่เกิดจากการใช้เคมีภัณฑ์ในที่ทำงาน

ข) ย้ายตนเองออกไปจากอันตรายอันเกิดจากการใช้เคมีภัณฑ์ เมื่อมีเหตุผลเชื่อได้ว่าเกิดมีอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยอย่างร้ายแรงขึ้น และต้องแจ้งผู้ควบคุมโดยเร็ว

ค) ในกรณีของสภาพสุขภาพ เช่น คนงานที่มีความไวต่อสารเคมี การให้คนงานนั้นทำงานในที่ที่มีเคมีภัณฑ์อันตราย จะก่อให้เกิดความเสี่ยงมากขึ้น ดังนั้นคนงานสามารถเลือกทำงานที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเคมีภัณฑ์ได้ หากคนงานนั้นมีคุณสมบัติที่จะทำงานนั้นได้ หรือสามารถเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อทำงานที่เลือกได้

ง) ต้องได้รับค่าทดแทน ถ้าเกิดกรณีตามอนุวรรค ๑(ค) เป็นผลให้ต้องสูญเสียงานไป

จ) ให้การรักษาพยาบาล และค่าทดแทนอย่างพอเพียงสำหรับการบาดเจ็บหรือการเป็นโรคอันเนื่องจากการใช้เคมีภัณฑ์ในที่ทำงาน

(๒) คนงานซึ่งย้ายตนเองออกไปจากสถานการณ์อันตรายตามบทบัญญัติอนุวรรค ๑(ข) หรือใช้สิทธิใดๆ ตามที่กำหนดในข้อแนะนำนี้ จะต้องได้รับการคุ้มครองในกรณีเกิดผลที่ไม่พึงประสงค์

(๑) ที่ใดซึ่งคนงานย้ายออกไปจากสถานการณั้อันตรายตามอนุวรรค ๑(ข) นายจ้างโดยร่วมมือกับคนงาน และผู้แทนคนงานจะต้องสอบสวนอันตรายทั้งกล่าว และจัดวางมาตรการที่จำเป็นโดยทันที

(๔) ในกรณีคนงานหญิงที่ตั้งครรภ์ หรืออยู่ระหว่างการให้นมบุตร มีสิทธิที่จะเลือกงานที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเคมีภัณฑ์ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของเด็กที่ยังไม่เกิด หรือการเลี้ยงดูบุตรได้ และมีสิทธิกลับเข้าทำงานเดิมได้เมื่อถึงเวลาเหมาะสม

๒๖. คนงานจะต้องได้รับ

- ก) ข้อมูลแยกประเภทเคมีภัณฑ์ ฉลากที่ติดและเอกสารกำกับในรูปแบบและภาษาที่เข้าใจได้ง่าย
- ข) ข้อมูลเกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้เคมีภัณฑ์อันตรายในการทำงาน
- ค) การแจ้งโดยการเขียนหรือโดยการบอกปากเปล่าถึงเอกสารกำกับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้เคมีภัณฑ์ โดยเฉพาะในสถานที่ทำงาน
- ง) ให้การฝึกอบรมคนงานเกี่ยวกับวิธีการป้องกัน และควบคุมอันตราย โดยรวมถึงวิธีการจัดเก็บเคมีภัณฑ์ การขนส่ง และการกำจัดของเสีย ตลอดจนการปฐมพยาบาล และการปฏิบัติในกรณีฉุกเฉิน

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

อนุสัญญาฉบับที่ ๑๓๑ ว่าด้วยการทำงานกลางคืน

ที่ประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดประชุม ณ นครเจนีวา โดยความเห็นชอบของคณะประศาสน์การ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเป็นสมัยที่ ๓๗ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน 2533 และพิจารณาถึง

บทบัญญัติอนุสัญญาและขอแนะนำว่าด้วยการทำงานกลางคืนของเด็กและเยาวชน และบทบัญญัติเฉพาะในอนุสัญญาและขอแนะนำว่าด้วยการทำงานกลางคืนของเยาวชน (งานนอกภาคอุตสาหกรรม) ปี พ.ศ. 2507 อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานกลางคืน (แก๊ซ) ปี 2491 และขอแนะนำว่าด้วยการทำงานกลางคืนของเด็กและเยาวชน (ภาคเกษตรกรรม) ปี 2464 และ

บทบัญญัติของอนุสัญญาและขอแนะนำว่าด้วยการทำงานกลางคืนของสตรีและบทบัญญัติในอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานกลางคืน (สตรี)(แก๊ซ) ปี 2491 และพิธีสาร ปี 2533 ขอแนะนำว่าด้วยการทำงานกลางคืนของสตรี (ภาคเกษตรกรรม)(แก๊ซ) ปี 2464 และย่อหน้าที่ 5 ของขอแนะนำว่าด้วยการคุ้มครองสตรีมีครรภ์ ปี 2486 และ

บทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและงานอาชีพ) ปี 2501 และ

บทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสตรีมีครรภ์ (แก๊ซ) ปี 2495 และพิจารณารับรองข้อเสนอที่ว่าด้วยการทำงานกลางคืน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ ของระเบียบวาระ และ

เห็นชอบให้ออกเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศ ในวันที่ ๒๖ มิถุนายน 2533 โดยมีชื่อว่าอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานกลางคืน ปี 2533

มาตรา ๑

วัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ไว้แก่

(ก) คำว่า "งานกลางคืน" หมายถึง งานทุกประเภทที่กระทำในระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๘ ชั่วโมงติดต่อกัน รวมทั้งช่วงเวลาตั้งแต่เที่ยงคืนถึงเวลา ๕ นาฬิกา ซึ่งกำหนดโดยทางการผู้มีอำนาจ ทั้งนี้ภายหลังจากที่ได้หารือกับผู้แทนองค์การนายจ้างและคนงาน หรือโดยการเจรจาต่อรองรวม

(ข) คำว่า "คนงานกลางคืน" หมายถึง บุคคลผู้ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานกลางคืนซึ่งมีระยะเวลาเกินกว่าเวลาจำกัดเฉพาะที่ทางการผู้มีอำนาจได้กำหนดภายหลังจากที่ได้หารือกับผู้แทนองค์การนายจ้างและคนงาน หรือโดยการเจรจาต่อรองรวม

มาตรา ๒

๑. อนุสัญญาที่ใช้กับบุคคลที่ได้รับการว่าจ้างทุกคน ยกเว้นผู้ถูกว่าจ้างในงาน เกษตร ปศุสัตว์ ประมง ขนส่งทางเรือ และการเดินเรือในประเทศ

๒. ประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ ภายหลังจากการหารือกับองค์การ นายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้องแล้ว อาจพิจารณายกเลิกทั้งหมด หรือบางส่วน ในการ กำหนดขอบเขตประเภทของคนงานที่อนุสัญญานี้จะบังคับใช้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงปัญหา เฉพาะตามสภาพของประเทศตน

๓. ประเทศสมาชิกซึ่งสามารถดำเนินการตามย่อหน้าที่ ๒ ของมาตรานี้ได้ ควรรายงานตามมาตรา ๒๒ ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อแจ้ง ประเภทของคนงานที่ตัดออกจากการใช้อนุสัญญานี้ และรายงานมาตรการต่างๆ ที่มีต่อคนงาน ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญา

มาตรา ๓

๑. ควรกำหนดมาตรการ เฉพาะตามสภาพของงานกลางคืน โดยให้มีมาตรฐาน ขั้นต่ำให้เป็นไปตามมาตรา ๔ ถึง มาตรา ๑๐ เพื่อให้ความคุ้มครองด้านสุขภาพอนามัยแก่ คนงานกลางคืน และให้ความช่วยเหลือให้มีโอกาสได้พบปะครอบครัวสามารถรับผิดชอบต่อ สังคม ให้โอกาสก้าวหน้าแก่งานอาชีพและได้รับการตอบแทนที่เหมาะสม มาตรการนั้นควร ครอบคลุมการคุ้มครองด้านความปลอดภัย และการมีบุตรของคนงานกลางคืนด้วย

๒. มาตรการที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ ๑ อาจนำไปปรับใช้ได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๔

๑. หากคนงานร้องขอ ควรให้เขาได้มีสิทธิในการได้ตรวจสุขภาพโดยไม่ต้อง เสียค่าใช้จ่าย ตลอดจนได้รับคำแนะนำให้วิธีที่จะลดหรือหลีกเลี่ยงปัญหาสุขภาพที่เกี่ยวกับ การทำงาน ดังนี้

(ก) ก่อนรับมอบหมายงานกลางคืน

(ข) เป็นระยะเมื่อทำงานแล้ว

(ค) หากเขาเกิดปัญหาด้านสุขภาพในระหว่างเขาทำงาน โดยมีสาเหตุ นอกเหนือจากการทำงานกลางคืน

๒. ในกรณีที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องทำงานกลางคืนเพราะผลการตรวจสอบพบว่าไม่เหมาะสม ผลการตรวจดังกล่าวจะต้องไม่ลงหรือแจ้งให้ผู้อื่นทราบหากไม่ได้รับความยินยอมจากคนงาน รวมทั้งจะต้องไม่นำผลการตรวจนั้นมาใช้เพื่อทำลาย หรือทำให้คนงานผู้นั้นเสียหาย

มาตรา ๕

ควรจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่ในการปฐมพยาบาลแก่คนงานกลางคืน และหากจำเป็นให้สามารถนำคนงานไปรับการรักษาอย่างเหมาะสมได้โดยเร็วที่สุด

มาตรา ๖

๑. คนงานที่มีการรับรองแล้วว่ามีปัญหาด้านสุขภาพ และเห็นว่าไม่เหมาะสมกับการทำงานกลางคืน ควรย้ายให้ไปทำงานที่คล้ายคลึงกันและเห็นว่าเหมาะสมกับเขา

๒. หากไม่สามารถย้ายงานได้ คนงานควรได้รับประโยชน์เช่นเดียวกับคนงานอื่นๆ ที่ไม่สามารถทำงานได้ หรือให้ได้รับการจ้างงานต่อไป

๓. คนงานกลางคืนที่ไม่สมควรทำงานเป็นเวลายาวควรได้รับการคุ้มครองไม่ต้องถูกให้ออก หรือยื่นข้อเสนอมให้ออก เช่นเดียวกับคนงานอื่นๆ ที่ได้รับการคุ้มครองโดยเหตุจากสุขภาพ

มาตรา ๗

๑. ควรมีมาตรการให้โอกาสเลือกงานอื่นจากงานกลางคืนที่มีความเหมาะสมแก่คนงานสตรีดังนี้

(ก) ระยะเวลาและหลังการคลอดบุตร รวมเป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๑๖ สัปดาห์ โดยให้มีระยะเวลาก่อนคลอดอย่างน้อย ๘ สัปดาห์

(ข) ให้เพิ่มระยะเวลาทำงานอื่นได้อีก หากมีใบรับรองแพทย์ว่าเป็นความจำเป็นต่อสุขภาพของแม่และเด็ก ทั้งนี้

(๑) ระหว่างตั้งครรภ์

(๒) ระหว่างเวลาที่กำหนดนอกเหนือจากที่กล่าวในข้อ (ก) โดยให้บุตรงำนกำหนดภายหลังจากการหารือกับผู้แทนองค์การนายจ้าง และคนงานแล้ว

๒. มาตรการต่างๆ ที่กล่าวถึงในย่อหน้า ๑ ของมาตรานี้ หากเป็นไปได้ก็
อาจรวมถึงการเปลี่ยนไปทำงานกลางวัน โดยรวมถึงการได้รับผลประโยชน์จากการประกัน
สังคมและขยายไปถึงการลาคลอดบุตรด้วย

๓. ระหว่างช่วงระยะเวลาที่กล่าวถึงตามย่อหน้าที่ ๑ ของมาตรานี้

(ก) พนักงานสตรีต้องไม่ถูกให้ออกจากงานหรือยื่นข้อเสนให้ออกจากงาน
ยกเว้นมีเหตุอันสมควรที่มีได้เกี่ยวกับการตั้งครรภ์หรือการคลอดบุตร

(ข) พนักงานสตรีควรมีรายได้ในระดับพอสมควรตามมาตรฐานการดำรงชีพ
สำหรับตนเองและบุตร และควรมีมาตรการต่างๆ ตามย่อหน้า ๒
ของมาตรานี้ หรือมาตรการอื่นๆ ความเหมาะสม

(ค) พนักงานสตรีไม่ควรต้องสูญเสียผลประโยชน์ที่เกี่ยวกับสถานะอาวุโส
และการได้เลื่อนตำแหน่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งงานกลางคืนตาม
ปกติของตนเอง

๔. บทบัญญัติตามมาตรานี้ต้องมีผลในการลดประโยชน์และการได้รับการ
คุ้มครองต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การลาคลอด

มาตรา ๘

ค่าทดแทนสำหรับพนักงานกลางคืนไม่ว่าในรูปเวลาทำงาน การจ่ายเงินหรือผล
ประโยชน์ที่คล้ายคลึงกัน ต้องคำนึงถึงลักษณะของงานกลางคืน

มาตรา ๙

ควรมีให้บริการด้านสังคมที่เหมาะสมแก่พนักงานกลางคืน

มาตรา ๑๐

๑. ก่อนกำ หนดตารางการทำงานของพนักงานกลางคืน นายจ้างควรได้หารือ
กับผู้แทนคนงาน ในเรื่องรายละเอียดของตารางการทำงาน รูปแบบของการจัดการงานที่
นำมาใช้ในสถานประกอบการได้เป็นอย่างดีที่สุด ตลอดจนบุคลากร และมาตรการด้าน
สุขภาพอนามัยและบริการสังคมอื่นๆ และในสถานประกอบการที่จ้างคนงานกลางคืนก็ควรมี
การหารือกันในเรื่องนี้โดยสม่ำเสมอ

๒. ตามวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ คำว่า "ผู้แทนคนงาน" หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการยอมรับตามกฎหมายหรือการปฏิบัติในประเทศ ตามที่กำหนดในอนุสัญญาว่าด้วยผู้แทนคนงาน ปี ๑๙๔๑

มาตรา ๑๑

๑. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจนำไปปรับใช้กับกฎหมายหรือข้อบังคับ ข้อตกลงร่วม ประโยชน์จากการตัดสินใจของศาล วิธีการอื่นๆ ตามสภาพและแนวปฏิบัติที่เหมาะสมในชาติ
 ๒. เมื่อบทบัญญัติของอนุสัญญานี้นำไปปรับใช้เป็นกฎหมายหรือข้อบังคับ ควรได้มีการหารือกับองค์การนายจ้างและคนงานก่อน
-

ข้อแนะที่ ๑๓๔ ว่าด้วยการทำงานกลางคืน

ที่ประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดยการ
ได้ประชุมสมัยที่ ๓๓ เมื่อ ๖ มิถุนายน 2533 และได้พิจารณาถึง
การยอมรับข้อเสนอที่เกี่ยวกับงานกลางคืน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ ของ
ประชุม และ

เห็นชอบให้ยอมรับข้อเสนอเป็นข้อแนะของอนุสัญญาที่ว่าด้วยการทำงานกลางคืน
ปี 2533 ในวันที่ ๒๖ มิถุนายน 2533 โดยถือเป็นข้อแนะว่าด้วยการทำงานกลางคืน พ.ศ. 2533

๑. บททั่วไป

๑. วัตถุประสงค์ของข้อแนะนี้ กำหนดให้

(ก) คำว่า "งานกลางคืน" หมายถึง งานทุกประเภทที่กระทำในระยะเวลาไม่น้อย
กว่า ๓ ชั่วโมงติดต่อกัน รวมทั้งช่วงเวลาตั้งแต่เที่ยงคืนถึงเวลา ๕ นาฬิกา ซึ่งกำหนดโดยทาง
การผู้มีอำนาจ ทั้งนี้ภายหลังจากที่ได้หารือกับผู้แทนองค์การนายจ้างและลูกจ้าง หรือโดยการ
เจรจาต่อรองรวม

(ข) คำว่า "คนงานกลางคืน" หมายถึง บุคคลผู้ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานกลางคืน
ซึ่งมีระยะเวลาเกินกว่าเวลาจำกัดเฉพาะที่ทางการผู้มีอำนาจ ได้กำหนดภายหลังจากที่ได้หารือกับ
ผู้แทนองค์การนายจ้างและคนงาน หรือโดยการเจรจาต่อรองรวม

๒. ข้อแนะนี้ใช้กับบุคคลที่ได้รับการว่าจ้างทุกคน ยกเว้นผู้ถูกว่าจ้างในงานเกษตร
ปศุสัตว์ ประมง ขนส่งทางเรือ และการเดินเรือในประเทศ

๓. (๑) บทบัญญัติของข้อแนะนี้ อาจนำไปปรับใช้กับกฎหมายหรือข้อบังคับ ข้อตกลง
ร่วม ประโยชน์จากการตัดสินใจชี้ขาด หรือการตัดสินใจของศาล วิธีการอื่นๆ ตามสภาพและแนวปฏิบัติ
ที่เหมาะสมในชาติ

(๒) เมื่อบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ นำไปปรับใช้เป็นกฎหมายหรือข้อบังคับ ควรได้
รับการหารือกับองค์การนายจ้างและคนงานก่อน

๒. ชั่วโมงการทำงานและเวลาพัก

๔.(๑) ชั่วโมงทำงานปกติของคนงานกลางคืนไม่ควรเกิน ๘ ชั่วโมงในทุกๆ ระยะเวลา
๒๔ ชั่วโมงที่ทำงานกลางคืน ยกเว้นกรณีที่เป็นงานให้ประจำสถานที่ (stand-by) เท่านั้น
รวมทั้งกรณีที่มีการวางเวลาทำงานสลับกัน โดยในแต่ละช่วงเวลาได้ให้ความคุ้มครองแก่คนงาน

อย่างน้อยเท่าเทียมกันหรือในกรณีที่มีการยกเว้นตามข้อตกลงร่วมหรือกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนด

(๒) ชั่วโมงการทำงานปกติของพนักงานกลางคืน โดยทั่วไปแล้วควรน้อยกว่าระดับเฉลี่ย และไม่ควรเกินระดับเฉลี่ยที่คนงานทำงานเหมือนกันหรือประเภทเดียวกัน ปฏิบัติในเวลากลางวัน

(๓) พนักงานกลางคืนควรได้รับประโยชน์อย่างน้อยเท่าเทียมกับพนักงานอื่น ในด้านมาตรการทั่วไปเพื่อลดชั่วโมงทำงานปกติที่อึดอัด หายใจลำบาก การเพิ่มวันหยุดพักโดยได้รับค่าจ้าง

๕. (๑) ควรจัดการทำงาน โดยหลีกเลี่ยงการให้พนักงานกลางคืนต้องทำงานล่วงเวลาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เป็นการทำงานล่วงเวลาก่อนและหลังระยะเวลาทำงานกลางคืนตามปกติของแต่ละวัน

(๒) ในงานอาชีพที่เกี่ยวข้องกับอันตรายเป็นพิเศษ หรือต้องใช้แรงกายหนักหรือเกิดความเครียดแก่จิตใจ ไม่ควรให้พนักงานกลางคืนทำงานล่วงเวลา ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังระยะเวลาที่รวมเป็นงานกลางคืน ยกเว้นในกรณีจำเป็นอย่างยิ่ง หรือกรณีต้องปฏิบัติหรือเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง

๖. เมื่อมีการทำงานกะที่เกี่ยวข้องกับงานกลางคืน

(ก) ไม่ควรให้มีการทำงาน ๒ กะเต็มเวลาดต่อกัน ยกเว้นกรณีจำเป็นอย่างยิ่งหรือกรณีต้องปฏิบัติ หรือเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง

(ข) ควรประกันให้มีเวลาพักระหว่างทั้ง ๒ กะ อย่างน้อย ๑๑ ชั่วโมง

๗. ระยะเวลาทำงานแต่ละวันซึ่งรวมเป็นงานกลางคืน ควรรวมครอบคลุมเวลาหยุดพัก หรือเวลาหยุดที่จะให้คนงานได้หยุดพักและรับประทานอาหาร ระยะเวลาและตารางการหยุดพักควรให้เป็นไปตามความต้องการของคนงานโดยคำนึงถึงสภาพงานกลางคืน

๘. การจ่ายค่าตอบแทน

(๑) งานกลางคืนควรมีค่าตอบแทนสูง ค่าตอบแทนดังกล่าวควรรวมเป็นค่าประโยชน์ตอบแทนเช่นเดียวกับงานที่ได้รับมอบหมายกลางวัน และ

(ก) ควรคำนึงถึงหลักการการจ่ายที่เท่าเทียมกันสำหรับชายและหญิงเมื่อทำงานเหมือนกัน โดยมีคุณค่าของงานเช่นเดียวกัน และ

(ข) อาจเปลี่ยนแปลงลดเวลาการทำงานโดยอาศัยการตกลงกัน

(๒) ในการกำหนดค่าตอบแทน ควรคำนึงถึงการลดชั่วโมงการทำงาน

๔. เมื่อถือการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับงานกลางคืนเป็นรายได้หลักของพนักงานกลางคืน ก็ควรคำนวณรวมประโยชน์ทดแทนจากการลาโดยได้รับค่าจ้างการหยุดของรัฐโดยได้รับค่าจ้าง และการขาดงานอื่นๆ ที่ได้รับค่าจ้าง เช่น เกี่ยวกับการกำหนดให้ได้รับประโยชน์จากการประกันสังคม

๕. ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย

๑๐. ผู้แทนนายจ้างและลูกจ้างควรสามารถให้การปรึกษาหารือด้านบริการสุขภาพอนามัย อันเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการหมุนเวียนคนงาน

๑๑. ในการกำหนดสาระของงานที่มอบหมายให้คนงานกลางคืน ควรคำนึงถึงสภาพของงานกลางคืน และผลจากปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และรูปแบบการจัดองค์กรของงาน ควรให้ความสนใจแก่องค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง เช่น สารพิษ เสียง ความสั่นสะเทือน และระดับของแสง และการจัดงานที่เกี่ยวข้องกับการต้องใช้แรงกายอย่างหนัก หรือภาวะเครียดทางจิตใจ จึงควรหลีกเลี่ยงหรือลดผลกระทบจากปัจจัยดังกล่าวและรูปแบบการจัดการงาน

๑๒. นายจ้างควรกำหนดมาตรการที่จำเป็น เพื่อให้การคุ้มครองคนงานจากอันตรายต่างๆ ระหว่างการทำงานกลางคืน เช่น เกี่ยวกับกลางวัน และโดยเฉพาะควรหลีกเลี่ยงการแยกให้คนงานทำงานอยู่ตามลำพัง

๕. บริการสังคม

๑๓. ควรมีมาตรการที่จะจำกัดหรือลดเวลาที่คนงานกลางคืนต้องใช้เดินทางจากที่พักถึงที่ทำงาน เพื่อหลีกเลี่ยงหรือลดค่าใช้จ่ายและปรับปรุงด้านความปลอดภัยเมื่อต้องเดินทางในเวลากลางคืน มาตรการเหล่านี้อาจรวมถึง

(ก) พิจารณางานกลางคืน ตั้งแต่ระยะเวลาเริ่มและสิ้นสุดงานแต่ละวันกับตารางบริการขนส่งสาธารณะ

(ข) นายจ้างกำหนดให้มีวิธีการร่วมกันในการขนส่งคนงานกลางคืน เมื่อไม่มีบริการขนส่งสาธารณะ

(ค) ช่วยเหลือคนงานกลางคืนในด้านการคมนาคม

(ง) การจ่ายค่าตอบแทนที่เหมาะสมเป็นค่าเดินทาง

(จ) การสร้างบ้านที่อยู่ในระยะห่างจากที่ทำงานอย่างเหมาะสม

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

อนุสัญญาฉบับที่ ๑๗๒ สภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคารและสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ได้มีการประชุม ณ นครเจนีวา โดยคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เป็นการประชุมสมัยที่ ๗๔ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ เห็นสมควรให้มีอนุสัญญาและข้อแนะนำที่กำหนดมาตรฐานสภาพการทำงานโดยทั่วไปของพนักงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน และกำหนดสภาพลักษณะเฉพาะของงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน ให้สามารถนำอนุสัญญาและข้อแนะนำไปกำหนดเป็นมาตรฐาน ให้พนักงานที่เกี่ยวข้องมีความพอใจในสถานภาพที่สอดคล้องกับบทบาทของเขาสถานประกอบการที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และสามารถดึงดูดใจแก่คนงานใหม่ โดยการปรับปรุงสภาพการทำงาน การฝึกอบรม และทัศนคติต่อวิชาชีพ และกำหนดให้การเจรจาต่อรองร่วม เป็นวิถีทางที่ใช้ในการกำหนดสภาพการทำงานในภาคนี้เป็นอย่างเป็นผล และ

การพิจารณาถึงการใช้อุสัญญาร่วมกับการเจรจาต่อรองร่วมจะช่วยในการส่งเสริมสภาพการทำงาน ทัศนคติทางวิชาชีพและความมั่นคงในการทำงาน เพื่อประโยชน์ของคนงาน และ

การพิจารณารับข้อเสนอที่ว่าด้วยสภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ ในวาระการประชุม และ

กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญา โดยได้พิจารณาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ ให้เป็นอนุสัญญาว่าด้วยสภาพการทำงาน (โรงแรม ภัตตาคาร) ปี ๒๕๓๔

มาตรา ๑

๑. อนุสัญญาฉบับนี้ ใช้กับคนงานในกิจการ
 - (ก) โรงแรม และสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกันที่ให้บริการที่พักอาศัย
 - (ข) ภัตตาคารและสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกันที่ให้บริการ อาหารและเครื่องดื่ม หรือทั้ง ๒ อย่าง

๒. คำนิยามที่กล่าวใน (ก) (ข) นั้น อาจกำหนดได้โดยประเทศสมาชิก
สภาพการณ์ของแต่ละประเทศ และภายหลังจากการหารือกับองค์การนายจ้างและลูกจ้าง
ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญา เมื่อหารือกับองค์การนายจ้างและลูกจ้างแล้ว อาจ
ตัดประเภทสถานประกอบการทั้งกลางที่อาจจะ เป็นปัญหาออกได้

๓. (ก) ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ หากภายหลังจากที่ได้หารือกับ
องค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้องแล้ว อาจขยายขอบเขตการคุ้มครองไปยังสถาน
ประกอบการที่ให้บริการ คำนการท่องเที่ยว ซึ่งอาจกำหนดไว้เมื่อมีการให้สัตยาบันก็ได้

(ข) ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ หากภายหลังจากที่ได้หารือ
กับองค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้องแล้ว ให้แจ้งเรื่องการขยายขอบเขตอนุสัญญา
เรื่องบริการ คำนการท่องเที่ยว แก่ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

๔. ในรายงานฉบับแรกเกี่ยวกับอนุสัญญา ซึ่งยื่นภายในมาตรา ๒๒ ของ
ธรรมนูญของกิจการแรงงานระหว่างประเทศ ให้ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญา แจ้ง
รายการประเภทสถานประกอบการซึ่งตัดออกตามย่อหน้าที่ ๕ เบื้องต้น และให้เหตุผลประ
โดยยืนยันความเห็นขององค์การนายจ้าง ลูกจ้าง รายงานคานกฎหมายและแนวการปฏิบัติ
คำนึงถึงสถานประกอบการที่ละเว้น ตลอดจนผลที่อาจเกิดขึ้นได้

มาตรา ๒

๑. ความวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา คำว่า "คนงานที่เกี่ยวข้อง" หมายถึง
คนงานที่ได้รับกรว่าจ้างในสถานประกอบการ ซึ่งอนุสัญญากำหนดในบทบัญญัติตามมาตราที่
โดยมิได้คำนึงถึงสภาพและระยะเวลาของการจ้าง อย่างไรก็ตาม ประเทศสมาชิกอาจจะ
คนงานเฉพาะบางประเภทออกได้ โดยคำนึงถึงกฎหมาย สภาพการณ์และแนวการปฏิบัติใน
ประเทศและภายหลังจากที่ได้หารือกับองค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้องแล้ว

๒. ในรายงานฉบับแรกเรื่องการใช้ออนุสัญญา ซึ่งต้องยื่นภายในมาตรา ๒๒
ของธรรมนูญของกิจการแรงงานระหว่างประเทศ ให้ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบัน แจ้งประ
ของคงานซึ่งจะเว้นตามย่อหน้า ๑ ข้างบน และให้เหตุผลประกอบ และชี้แจงในรายงาน
ก้าวหน้าในการใช้ออนุสัญญา

มาตรา ๓

๑. โดยคำนึงถึงองค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง ประเทศสมาชิกอาจ
กำหนดนโยบายเพื่อปรับปรุงสภาพการทำงานของคนงานที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาความ
เหมาะสมตามกฎหมาย สภาพและการปฏิบัติของชาติ

๒. วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของนโยบายดังกล่าวนั้น ควรให้หลักประกันว่าคนงาน จะได้รับการคุ้มครองอย่างน้อยที่สุดภายในขอบเขตมาตรฐานขั้นต่ำซึ่งกำหนดไว้ในระดับชาติ โดยรวมถึงการประกันสังคมด้วย

มาตรา ๔

๑. หากมิได้กำหนดไว้ในกฎหมายหรือแนวปฏิบัติในชาติ คำว่า "ชั่วโมงทำงาน หมายถึงระยะเวลาที่คนงานทำงานในสถานที่ของนายจ้าง

๒. คนงานที่เกี่ยวข้องควรได้ทำงานตามชั่วโมงอย่างเหมาะสมและตามบทบัญญัติ เรื่องการทำงานล่วงเวลาดังกำหนดในกฎหมายและแนวปฏิบัติในชาติ

๓. คนงานควรมีระยะเวลาพักผ่อนประจำวันและในแต่ละสัปดาห์ตามมาตรฐาน อย่างเหมาะสม ตามกฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศ

๔. หากเป็นไปได้ คนงานควรมีตารางการทำงานของตน ที่จะทำให้เขาสามารถ จัดเวลาสำหรับตนเองและครอบครัวได้

มาตรา ๕

๑. หากคนงานต้องทำงานในวันหยุด ก็ควรจะได้มีเวลาหยุดทดแทนหรือได้รับ ประโยชน์ทดแทน ซึ่งควรกำหนดโดยการเจรจาต่อรองรวม หรือเป็นไปตามกฎหมายและแนว ปฏิบัติในชาติ

๒. คนงานที่เกี่ยวข้องควรได้รับการลาพักผ่อนประจำปีโดยได้รับค่าจ้าง ตาม ระยะเวลาที่กำหนดโดยการเจรจาต่อรองรวม หรือให้เป็นไปตามกฎหมายและแนวปฏิบัติใน

๓. ในกรณีที่สัญญาหมกอายุลง หรือระยะเวลาที่คนงานให้บริการอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงพอต่อการลาพักผ่อนประจำปีได้ อาจให้คนงานได้ลาพักโดยได้รับค่าจ้างตามระยะเวลา ที่ให้บริการหรือให้จ่ายค่าจ้างตามนั้น ซึ่งวิธีนี้อาจกำหนดได้โดยกฎหมายและแนวปฏิบัติใน

มาตรา ๖

๑. คำว่า "ทิป" (Tip) หมายถึงจำนวนเงินที่คนงานได้รับจากลูกค้า นอก จากที่ลูกค้าจ่ายเป็นค่าบริการ

๒. นอกจากเงินทิปแล้ว คนงานควรได้รับประโยชน์ตอบแทนเบื้องต้นที่จ่ายให้ ปกติด้วย

มาตรา ๗

ต้องมีการปฏิบัติ ห้ามการซื้อและขายงานในสถานประกอบการตามที่กล่าวถึง
ในมาตรา ๑

มาตรา ๘

๑. บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจนำมาใช้ได้โดยผ่านกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติ
ในชาติ โดยการเจรจาต่อรองรวม ผลจากการชี้ขาด หรือ การตัดสินโดยศาลหรือโดยวิธี
การที่เหมาะสมอันที่ปฏิบัติกันในชาติ

๒. สำหรับประเทศสมาชิกหากบทบัญญัติตามอนุสัญญา ต้องผ่านการตกลงระ
องค์กรนายจ้างและลูกจ้าง หรือโดยวิธีการอื่นตามกฎหมาย บทบัญญัติจะเป็นผลได้ถ้าผ่าน
ตกลงกัน หรือโดยวิธีการอื่นตามเสียงข้างมากของแรงงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อแนะที่ ๑๓๕ ข้อแนะว่าควยสภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคารและสถานประกอบการ
ที่คล้ายคลึง

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ได้มีการประชุม ณ นครเจนีวา โดยคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
เป็นการประชุมสมัยที่ ๓๕ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔
เห็นสมควรให้รับข้อเสนอว่าควยสภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคารและสถานประกอบการ
ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ ในระเบียบวาระการประชุม
และกำหนดให้มีอนุสัญญาว่าควยสภาพการทำงาน (โรงแรม ภัตตาคาร) และข้อแนะ
โดยไคทิจารณารับเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ ให้เป็นข้อแนะว่าควยสภาพการทำงาน
(โรงแรมและภัตตาคาร) ปี 2534

๑. บททั่วไป

๑. ข้อแนะนี้ใช้กับคนงานที่ไ้รับการว่าจ้างใน

(ก) ภัตตาคารและสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกันที่ให้บริการอาหาร
เครื่องคิม หรือทั้ง ๒ ประเภท

๒. เมื่อไ้हारือกับองค์การนายจ้างและลูกจ้างแล้ว ประเทศสมาชิกอาจขย
การใช้ข้อแนะไปยังสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการคานการท่องเที่ยง

๓. วัตถุประสงค์ของ ข้อแนะนี้ คำว่า "คนงานที่เกี่ยวข้อง" หมายถึงคนงาน
ที่ไ้รับการว่าจ้างตามยอนหน้า ๑, ๒ โดยมีไ้ค่านึงถึงลักษณะ และระยะเวลาที่ไ้รับการว่า
จ้าง

๔. (๑) ข้อแนะนี้อาจนำไปใช้ได้โดยผ่านกฎหมายหรือหะเบียนปฏิบัติในชาติ
การเจรจาทอรองร่วม ประโยชน์จากการชี้ขาด การตัดสินโดยศาลหรือวิธีการที่เหมาะสมอื่น
อันเป็นแนวปฏิบัติกันในชาติ

(๒) ประเทศสมาชิกควร

(ก) จัดไ้มีกทรตรวจจรรยาและการปฏิบัติความอาคารที่กำหนดขึ้นตามข้อมณะ
หรือโดยยอนวิธีการอื่นๆ ที่เหมาะสม

(ข) สนับสนุนให้องค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง ไ้มีบทบาท
ส่งเสริมการใช้ข้อมณปฏิบัติในข้อแนะนี้

๕. โดยค่านึงถึงองค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง วัตถุประสงค์โดยทั่วไป
ของข้อแนะนี้ คือการปรับปรุงสภาพการทำงานของคนงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ใกล้เคียงกับสภาพ
การทำงานของคนงานในภาคอุตสาหกรรมอื่น

๒. ชั่วโมงการทำงานและเวลาพัก

๖. หากมิได้กำหนดวิธีการตามที่อ้างแล้วในย่อหน้า ๔(๑) คำว่า "ชั่วโมง หมายถึงระยะเวลาที่คนงานอยู่ในสถานที่ของนายจ้าง

๗. (๑) การวางมาตรการเพื่อกำหนดชั่วโมงการทำงานปกติ และการทำ
ลวงเวลา หรือระหว่างนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้องหรือผู้แทน

(๒) คำว่า "ผู้แทนคนงาน" หมายถึงบุคคลที่ได้รับการยอมรับตามกฎหมาย และแนวปฏิบัติในชาติ และเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยผู้แทนคนงาน ปี

(๓) เมื่อมีการทำงานลวงเวลา ควรให้คนงานมีเวลาพักโดยได้รับค่า
และค่าตอบแทนจากการทำงานลวงเวลาเป็นอัตราที่สูง ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายและแนว
ปฏิบัติในชาติ และภายหลังเมื่อใดหรือระหว่างนายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้อง หรือตัวแทน

(๔) ควรมีมาตรการให้คนงานแน่ใจได้ว่า จำนวนชั่วโมงทำงาน
ทำงานลวงเวลาอย่างถูกต้อง มีการบันทึกรายงานโดยคนงานสามารถทราบได้

๘. ในทางปฏิบัติแล้ว ควรจัดการแบ่งย่อยงานกะ และควรให้ผ่านการเจ
ต่อรองรวม

๙. จำนวนมือและระยะเวลาพักรับประทานอาหาร ควรกำหนดโดยอาศัย
ธรรมเนียมประเพณีของแต่ละประเทศ หรือแต่ละพื้นที่ ตลอดจนการที่กำหนดว่า ควรจะรับ
อาหารในสถานประกอบการหรือที่อื่น

๑๐. (๑) คนงานที่เกี่ยวข้องควรมีเวลาพักอย่างน้อยประจำสัปดาห์ไม่น้อยกว่า ๓๖
และหากเป็นไปได้ก็ควรเป็นระยะเวลาที่ไม่ถูกรบกวน

(๒) คนงานที่เกี่ยวข้องควรมีเวลาพักประจำวันโดยเฉลี่ย ๑๐ ชั่วโมงต

๑๑. หากระยะเวลาวันหยุดประจำปีโดยได้รับค่าจ้าง กำหนดไว้น้อยกว่า ๔
สำหรับการทำงาน ๑ ปี ก็ควรจะพยายาม
ต่อรองรวม หรือโดยวิธีการอื่นที่เป็นแนวปฏิบัติระดับชาติ

๓. การฝึกอบรม

๑๒. (๑) เมื่อใดหรือกับองค์การนายจ้างและลูกจ้างที่เกี่ยวข้องแล้ว ประ
สมาชิกควรวางแผนนโยบายและโครงการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพและการพัฒนาการจัดการ
ต่างๆ ในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน หรือช่วยเหลือองค์การ
และลูกจ้าง และสถาบันอื่นๆ ในการดำเนินการดังกล่าวแล้ว

(๒) วัตถุประสงค์หลักของโครงการฝึกอบรมควรเป็นการปรับปรุงทักษะ
คุณภาพการปฏิบัติงานและส่งเสริมทัศนคติด้านวิชาชีพแก่ผู้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้มีการประชุมกัน ณ นครเจนีวา โดยคณะกรรมการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

เป็นการประชุมสมัยที่ ๑๑ เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๕ และ

ได้ย้ถึงความสำคัญของการคุ้มครองการเรียกร้องของแรงงานในกรณีนายจ้างล้มละลาย และ

ตระหนักถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมาตรา ๑๑ ของอนุสัญญาว่าด้วยการ

คุ้มครองค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๐๒ (ค.ศ. ๑๙๕๙) และมาตรา ๑๑ ของอนุสัญญา

ว่าด้วยการคุ้มครองคนงาน (กรณีประสบอุบัติเหตุ) พ.ศ. ๒๕๐๘ (ค.ศ. ๑๙๖๕)

และ

รับทราบว่านับแต่มีการตราอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๐๒ (ค.ศ. ๑๙๕๙) ได้

ให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูสถานประกอบการที่ล้มละลาย เนื่องจากการล้มละลาย

มีผลต่อกันเศรษฐกิจและสังคม กังนั้นจึงเกิดความพยายามเท่าที่จะทำได้ที่จะ

ฟื้นฟูสถานประกอบการ และคุ้มครองการจ้างงาน และ

รับทราบว่านับแต่มีการตรามาตรฐานแรงงานที่กล่าวถึงข้างต้น ได้เกิดมีการพัฒนาที่สำคัญใน

ค่านกฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศในประเทศสมาชิกหลายๆ ประเทศ ซึ่งได้

ปรับปรุงการคุ้มครองการเรียกร้องของแรงงานในกรณีนายจ้างล้มละลาย และ

พิจารณาเห็นว่ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะมีการตรามาตรฐานแรงงานฉบับใหม่

ขึ้นในเรื่องการเรียกร้องของแรงงาน และ

ได้มีมติรับเอาข้อเสนอเกี่ยวกับการคุ้มครองการเรียกร้องของแรงงานในกรณีนายจ้างล้มละลาย

ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๘ ของระเบียบวาระการประชุม และ

ได้กำหนดว่าข้อเสนอเหล่านี้จะอยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ

ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ (ค.ศ. ๑๙๙๒) รับเอาอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียก

ได้ว่าอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองการเรียกร้องของแรงงาน (กรณีนายจ้างล้มละลาย)

พ.ศ. ๒๕๓๕ (ค.ศ. ๑๙๙๒)

ส่วนที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา ๑

๑. เพื่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ คำว่า "ล้มละลาย" หมายถึงสถานการณ์ซึ่งตามกฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศ ดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินของนายจ้างเพื่อจ่ายคืนให้แก่เจ้าหนี้ของนายจ้าง

๒. เพื่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ ประเทศสมาชิกอาจขยายคำว่า "ล้มละลาย" ไปสู่สถานการณ์อื่นๆ ซึ่งการเรียกร้องของคณงานไม่ได้รับการจ่ายอันเนื่องมาจากเหตุผลของสถานการณ์ทางการเงินของนายจ้าง เช่น ในกรณีจำนวนทรัพย์สินของนายจ้างได้รับการพิจารณาว่าไม่เพียงพอที่จะตัดสินให้ใช้วิธีการล้มละลาย

๓. ขอบเขตเกี่ยวกับทรัพย์สินของนายจ้างเกี่ยวกับการดำเนินการที่อ้างถึงในวรรค ๑ ข้างต้น จะต้องได้รับการกำหนดโดยกฎหมาย ข้อบังคับ หรือแนวปฏิบัติของประเทศ

มาตรา ๒

บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะต้องนำไปใช้ด้วยวิธีการทางกฎหมาย หรือข้อบังคับหรือโดยวิธีการอื่นใดที่ประกอบอยู่ในแนวปฏิบัติของประเทศ

มาตรา ๓

๑. ประเทศสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้จะต้องยอมรับข้อบังคับในส่วนที่ ๒ นั่นคือ จัดให้มีการคุ้มครองการเรียกร้องของคณงานโดยวิธีการให้สิทธิพิเศษ หรือข้อบังคับในส่วนที่นั่นคือ จัดให้มีการคุ้มครองการเรียกร้องของคณงานโดยสถาบันประกัน หรือข้อบังคับทั้ง ๒ ส่วน การเลือกส่วนใด หรือใช้ทั้ง ๒ ส่วนจะต้องระบุในประกาศต่อท้ายการให้สัตยาบัน

๒. ประเทศสมาชิกใดที่ยอมรับในเมืองต้นเฉพาะส่วนที่ ๒ หรือเฉพาะส่วนที่ ๓ ของอนุสัญญานี้ ภายหลังจากนั้นอาจขยายการยอมรับไปยังส่วนอื่นต่อไป โดยการแจ้งต่อผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

๓. ประเทศสมาชิกซึ่งยอมรับข้อบังคับทั้ง ๒ ส่วนของอนุสัญญานี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับองค์กรตัวแทนข้างมากของนายจ้าง และคณงาน อาจจำกัดการใช้ส่วนที่ ๓ กับคณงานบางจำพวก และกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจบางสาขาได้ การจำกัดดังกล่าวจะต้องระบุในประกาศที่แจ้งไปพร้อมกับการยอมรับในข้อ ๒

๔. ประเทศสมาชิกซึ่งจำกัดการยอมรับข้อบังคับในส่วนที่ ๓ ตามวรรค ๓ ข้างต้น ในรายงานฉบับแรกตามมาตรา ๒๒ ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ จะต้องให้เหตุผลสำหรับการจำกัดการยอมรับนั้น ในรายงานฉบับต่อมาจะต้องให้ข้อมูลถึงขอบเขตการคุ้มครองภายใต้ส่วนที่ ๓ ของอนุสัญญานี้กับประเภทของคณงาน หรือกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

๕. ประเทศสมาชิกใดที่ยอมรับข้อบังคับในส่วนที่ ๒ และ ๓ ของอนุสัญญานี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับองค์กรตัวแทนข้างมากของนายจ้างและคณงาน อาจกันการเรียกร้องซึ่งได้รับการคุ้มครองตามส่วนที่ ๓ ออกจากการปฏิบัติตามส่วนที่ ๒ ได้

๖. การยอมรับของประเทศสมาชิกในข้อบังคับส่วนที่ ๒ ของอนุสัญญา จะรวมถึง การสิ้นสุดการบังคับภายใต้มาตรา ๑๑ ของอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๐๒ (ค.ศ. ๑๙๕๙) ด้วยโดยนิตินัย

๗. ประเทศสมาชิกซึ่งยอมรับเฉพาะข้อบังคับของส่วนที่ ๓ ของอนุสัญญา อาจยุติ การบังคับภายใต้มาตรา ๑๑ ของอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๐๒ (ค.ศ. ๑๙๕๙) เกี่ยวกับข้อเรียกร้องทั้งหลายซึ่งได้รับการคุ้มครองตามส่วนที่ ๓ โดยการประกาศซึ่งแจ้งต่อ ผู้อำนวยการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา ๔

๑. ในเรื่องการยกเว้นที่กำหนดในวรรค ๒ ข้างล่าง และในเรื่องข้อจำกัดใดๆ ที่กำหนดตามมาตรา ๓ วรรค ๓ อนุสัญญานี้จะใช้กับพนักงานทั้งหมด และใช้กับกิจกรรมทาง เศรษฐกิจทุกสาขา

๒. เจ้าหน้าที่ของรัฐ ภายหลังจากปรึกษาหารือกับองค์กรตัวแทนข้างมากฝ่าย นายจ้างและคนงาน อาจกันคนงานบางประเภทออกจากส่วนที่ ๒ ส่วนที่ ๓ หรือทั้ง ๒ ส่วน โดยเฉพาะข้าราชการ ด้วยเหตุผลโดยเฉพาะลักษณะของความสัมพันธ์ด้านการจ้างงานหรือหาก มีแบบการประกันอื่นๆ ให้ความคุ้มครองแก่เขาเท่าเทียมกับที่กำหนดในอนุสัญญานี้แล้ว

๓. ประเทศสมาชิกซึ่งทำการยกเว้นตามที่กำหนดในวรรค ๒ ข้างบน จะต้องให้ ข้อมูลเกี่ยวกับการยกเว้นดังกล่าว ให้เหตุผลที่กระทำดังนั้นในรายงานตามมาตรา ๒๒ ของ ขธรรมนูญของการแรงงานระหว่างประเทศ

ส่วนที่ ๒ การคุ้มครองการเรียกร้องของคนงานโดยวิธีสิทธิ การเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครอง

มาตรา ๕

ในกรณีการล้มละลายของนายจ้าง การเรียกร้องของคนงานที่เกิดขึ้นจากการ ทำงานของเขาจะต้องได้รับการคุ้มครองโดยวิธีสิทธิ เพื่อว่าคนงานจะได้รับการจ่ายโดย ทรัพย์สินของนายจ้างที่ล้มละลายก่อนเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีวิธีสิทธิจะได้รับส่วนแบ่ง

มาตรา ๖

วิธีสิทธิ อย่างน้อยจะต้องครอบคลุม

ก) การเรียกร้องเกี่ยวกับค่าจ้างของคนงานตามระยะเวลาที่ระบุ ซึ่งอย่างน้อยจะ ไม่เกิน ๓ เดือน ก่อนการล้มละลาย หรือก่อนการสิ้นสุดการจ้างงาน

- ข) การเรียกร้องของคณงานสำหรับการทำงานในวันหยุดโดยได้รับค่าจ้างในระหว่างปีซึ่งเกิดการล้มละลาย หรือสิ้นสุดการจ้างงาน และในปีก่อนหน้า
- ค) การเรียกร้องของคณงานต่อจำนวนเงิน อันเนื่องจากการหยุดโดยได้รับค่าจ้างในแบบต่างๆ ตามระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งจะต้องไม่น้อยกว่า ๓ เดือนก่อนการล้มละลายหรือก่อนการสิ้นสุดการจ้างงาน และ
- ง) การจ่ายค่าชดเชยแก่คณงานต่อการสิ้นสุดการจ้างงาน

ข้อจำกัด

มาตรา ๒๕

๑. กฎหมายหรือข้อบังคับภายในประเทศจะต้องจำกัดการคุ้มครองโดยมูริมสิทธิ ต่อการเรียกร้องของคณงานด้วยจำนวนเงินที่กำหนด ซึ่งจะต้องไม่ต่ำกว่าระดับซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในสังคม

๒. ที่ใดซึ่งมูริมสิทธิ ที่ให้แก่การเรียกร้องของคณงานถูกจำกัดมาก จำนวนเงินที่กำหนดจะต้องปรับเปลี่ยนตามความจำเป็นเพื่อให้คงคุณค่าเท่าเดิม

ชั้นของสิทธิพิเศษ

มาตรา ๔

๑. กฎหมายหรือข้อบังคับของประเทศจะให้การเรียกร้องของคณงานเป็นมูริมสิทธิ ที่อยู่ในระดับสูงกว่าการเรียกร้องโดยฉิทธิพิเศษอื่นๆ และโดยเฉพาะสิทธิพิเศษของรัฐ และสิทธิพิเศษในระบบประกันสังคม

๒. อย่างไรก็ตาม ที่ใดซึ่งการเรียกร้องของคณงานได้รับการคุ้มครองโดยสถาบันประกันตามส่วนที่ ๓ ของอนุสัญญาี้ การเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองอาจถูกกำหนดให้มีสิทธิพิเศษต่ำกว่าสิทธิพิเศษของรัฐ และระบบประกันสังคม

ส่วนที่ ๓ การคุ้มครองการเรียกร้องของคณงานโดยสถาบันประกัน

หลักการทั่วไป

มาตรา ๔

การจ่ายตามขอเรียกร้องของคณงานที่มีคณายจ้าง อันเกิดจากการจ้างงาน จะต้องได้รับการประกันผ่านทางสถาบันประกัน หากการจ่ายไม่สามารถกระทำได้โดยนายจ้าง อันเนื่องจากการล้มละลาย

มาตรา ๑๐

เพื่อให้เกิดผลต่อส่วนนี้ของอนุสัญญา ประเทศสมาชิก ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับ องค์การตัวแทนช่างมากของนายจ้างและคนงานฝ่ายช่างมาก อาจตรามาตรการที่เหมาะสมขึ้น เพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันการกระทำผิดที่อาจเกิดขึ้นได้

มาตรา ๑๑

๑. องค์การ การบริหาร การดำเนินงานและการเงินของสถาบันประกันค่าจ้าง จะต้องกำหนดขึ้นตามมาตรา ๒

๒. ความในวรรคก่อนไม่ได้ป้องกันประเทศสมาชิกจากการอนุญาตให้บริษัทประกัน เข้ามาจัดให้การคุ้มครองตามมาตรา ๔ ทรายเท่าที่บริษัทประกันให้ความคุ้มครองเท่าเทียมและ พอเพียง ทั้งนี้เป็นไปตามลักษณะและความต้องการ

ข้อเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองจากสถาบันประกัน

มาตรา ๑๒

การเรียกร้องของคนงานที่ได้รับการคุ้มครองตามส่วนนี้ของอนุสัญญา อย่างน้อยจะ ต้องรวม

- ก) การเรียกร้องเกี่ยวกับค่าจ้างของคนงานตามระยะเวลาที่ระบุ ซึ่งจะต้องไม่ น้อยกว่า ๔ สัปดาห์ ก่อนการล้มละลาย หรือก่อนการสิ้นสุดการจ้างงาน
- ข) การเรียกร้องของคนงานสำหรับการทำงานในวันหยุดโดยได้รับค่าจ้างใน ระหว่างระยะเวลาที่ระบุ ซึ่งไม่น้อยกว่า ๒ เดือนก่อนการล้มละลายหรือก่อน การสิ้นสุดการจ้างงาน
- ค) การเรียกร้องของคนงานต่อจำนวนเงินอันเนื่องจากการหยุดโดยได้รับค่าจ้าง ในแบบต่างๆ ตามระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งจะต้องไม่น้อยกว่า ๔ สัปดาห์ก่อน การล้มละลาย หรือก่อนการสิ้นสุดการจ้างงาน และ
- ง) การจ่ายค่าชดเชยแก่คนงานต่อการสิ้นสุดการจ้างงาน

มาตรา ๑๓

๑. การเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองตามส่วนนี้ของอนุสัญญา อาจมีการจำกัด จำนวนเงิน แต่ทั้งนี้จะต้องไม่ต่ำกว่าระดับซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในสังคม

๒. ที่ใดซึ่งการเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองนี้ถูกจำกัดมาก จำนวนเงินที่กำหนด จะต้องปรับเปลี่ยนตามความจำเป็นเพื่อให้คงคุณค่าเท่าเดิม

บทบัญญัติสุดท้าย

มาตรา 14

อนุสัญญาฉบับนี้แก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้าง พ.ศ. 2502 ตาม
ขอบเขตที่กำหนดในมาตรา 3 วรรค 6 และ 7 ข้างต้น แต่มิได้เป็นการปิดกั้นการให้
สัตยาบันอนุสัญญาฉบับดังกล่าว

การประชุมใหญ่ของกิจการแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประศาสน์
การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๕ เป็น
สมัยที่ ๙๕

ให้ความสำคัญเรื่องการคุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้างในกรณีนายจ้างล้มละลาย และอ้าง
ถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันตามมาตรา ๑๑ ของอนุสัญญาฉบับที่ ๙๕
พ.ศ. ๒๔๙๒ ว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้าง และมาตรา ๑๑ ของอนุสัญญา
ฉบับที่ ๑๗ พ.ศ. ๒๓๗๔ ว่าด้วยเงินทดแทน (กรณีประสบอันตราย)

มีข้อสังเกตว่า ตั้งแต่มีการรับรองอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองค่าจ้างปี ๒๔๙๒ ก็เริ่มให้คุณค่า
ต่อการฟื้นฟูสถานประกอบการที่ล้มละลาย และเป็นที่สังเกตว่า เนื่องจากการ
ล้มละลายมีผลโดยตรงต่อสังคมทั้งในด้านการเศรษฐกิจและสังคม จึงต้องมีการดำเนิน
งานใดๆ ที่จะเอื้อต่อการฟื้นฟูสถานประกอบการ และการจ้างงานต่อไป

มีข้อสังเกตว่า ตั้งแต่มีการรับรองมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศฉบับก่อนๆ มา ประเทศ
สมาชิกปรารถนาจะพัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติของตนเพื่อการคุ้มครองการเรียกร้อง
ของลูกจ้างในกรณีนายจ้างล้มละลาย จึงพิจารณาเห็นว่า น่าจะถึงกาลสมัยที่
ที่ประชุมใหญ่จะไต่รับรองมาตรฐานใหม่ในเรื่องนี้

จึงตระหนักเห็นว่า สถาบันประกัน โดยเฉพาะที่มีรูปแบบอันเหมาะสม จะสามารถก่อให้เกิดการ
คุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้างได้ดียิ่งขึ้น

มีการตกลงใจว่า จะรับเอาข้อเสนอที่เกี่ยวกับการคุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้างในกรณี
นายจ้างล้มละลาย ซึ่งกำหนดไว้ในวาระการประชุม หัวข้อที่ ๔

เหตุนี้จึงน่าจะพิจารณาควบบทนำ เสนอนี้ในรูปของข้อแนะนำที่เพิ่มเติมในอนุสัญญาว่าด้วย การคุ้มครอง
การเรียกร้องของลูกจ้าง (ในกรณีนายจ้างล้มละลาย) พ.ศ. ๒๕๓๕

แล้วรับเอาซึ่งข้อแนะนำนี้ ณ วันที่ ๒๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อเป็นการประกาศ
ว่ามีข้อแนะนำว่าด้วยการคุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้าง (กรณีนายจ้างล้มละลาย) พ.ศ. ๒๕๓๕
เกิดขึ้นแล้ว

ส่วนที่ I : นิยามและวิธีการปรับใช้

๑.(๑) โดยความมุ่งหมายของข้อแนะนำนี้และโดยแนวกฎหมายและวิธีปฏิบัติของแต่ละ
ประเทศ คำว่า "ล้มละลาย" ให้อ้างถึงสถานการณ์ที่มีมูลจากคดีฟ้องร้องเพื่อขอให้ทรัพย์สินของ

นายจ้างจะต้องถูกกันไว้สำหรับชำระหนี้รวมคืนให้แก่บรรดาเจ้าหนี้

(๒) โดยความมุ่งหมายของข้อแนบนี้ ประเทศสมาชิกอาจขยายคำจำกัดความของคำว่า "ล้มละลาย" ไปถึงสถานการณ์อื่นๆ ที่เป็นเหตุให้การเรียกร้องของฝ่ายลูกจ้างไม่ได้รับผลการชำระโดยเหตุแห่งสถานการณ์ทางการเงินของฝ่ายนายจ้าง กรณีดังนี้

(ก) สถานประกอบการต้องปิดตัวเองหรือหยุดดำเนินกิจการหรือประสพภาวะขาดทุน

(ข) จำนวนทรัพย์สินของนายจ้างไม่เพียงพอต่อการฟ้องร้องคดีล้มละลาย

(ค) เมื่อมีคดีลูกจ้างเรียกร้องเกี่ยวกับการจ้างงาน แต่ตรวจพบว่านายจ้างไม่มีทรัพย์สินให้ยักหน่วง หรือมีแต่ไม่พอแก่การชำระมวลหนี้ที่เรียกร้อง

(ง) นายจ้างตายลงและทรัพย์สินของนายจ้างตกอยู่ในการดูแลของผู้จัดการมรดก และจำนวนทรัพย์สินก็ไม่เพียงพอที่จะดำเนินกิจการใดต่อไป

(๓) ขอบข่ายของนิยามอาจขยายไปถึงจำนวนทรัพย์สินของนายจ้างที่ต้องคืบตามสถานการณ์ในวรรค ๑(๑) ซึ่งผ่านการพิจารณาแล้วโดยชั้นตอนของกฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติระดับชาติ

๒. บทบัญญัติแห่งข้อแนบนี้ อาจปรับใช้ในรูปของกฎหมาย ระเบียบ หรืออื่นใดในลักษณะเดียวกันที่เป็นแนวปฏิบัติระดับชาติ

ส่วนที่ II : การเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองโดยบริมสิทธิ
การเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครอง

๓.(๑) การคุ้มครองการเรียกร้องโดยบริมสิทธิ จะต้องครอบคลุมการเรียกร้องในเรื่องต่อไปนี้

(ก) ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าเบี้ยเลี้ยง หรือค่าตอบแทนอื่นใดที่เกี่ยวกับการจ้างงานในช่วงระยะเวลาที่เกิดขึ้นก่อนนายจ้างล้มละลายหรือก่อนสิ้นสุดการจ้าง ช่วงระยะเวลานี้ จะต้องกำหนดไว้ในกฎหมายหรือระเบียบระดับชาติ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า ๑๒ เดือน

(ข) ค่าทำงานในวันหยุด ในช่วงปีที่นายจ้างประสบภาวะล้มละลายหรือยุติการจ้าง และในช่วงปีก่อนนั้น ๑ ปีด้วย

(ค) จำนวนเงินที่จะต้องจ่ายสำหรับวันหยุดงานอื่นๆ เงินโบนัสสิ้นปีและโบนัสอื่นๆ ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายหรือระเบียบระดับชาติหรือโดยการ

ตกลงร่วมหรือโดยสัญญาจ้างงานส่วนบุคคล ในช่วงระยะเวลาที่สามารถ
เรียกร้อง ต้องไม่น้อยกว่า ๑๒ เดือนก่อนนายจ้างล้มละลายหรือก่อนยุติ
การจ้าง

- (ง) ค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ต้องจ่ายเนื่องจากการประกาศยุติการจ้างงาน
- (จ) ค่าชดเชยกรณีลูกจ้างต้องออกจากงานโดยไม่มีความคิด หรือโดยไม่เป็น
ธรรม และเงินชดเชยอื่นที่ลูกจ้างควรได้รับกรณีนายจ้างยุติการจ้าง
- (ฉ) เงินทดแทนที่จ่ายโดยตรงจากนายจ้างเพื่อทดแทนกรณีลูกจ้างประสบ
อันตรายและเจ็บป่วย

ต่อไปนี้ได้

(๒) การคุ้มครองการเรียกร้องโดยบริมุติหิ ที่อาจเพิ่มการเรียกร้องอื่นๆ

- (ก) เงินสมทบที่นายจ้างจ่ายตามแผนประกันสังคมซึ่งบังคับโดยกฎหมาย ซึ่ง
ค้างจ่ายอันทำให้เกิดผลเสียต่อสิทธิของลูกจ้าง
- (ข) เงินสมทบที่นายจ้างจ่ายเกี่ยวกับการคุ้มครองทางสังคมเพื่อสถาน
ประกอบการหรือเพื่อองค์การเอกชน หรือเพื่อสมาคมวิชาชีพและระหว่าง
วิชาชีพ ซึ่งค้างจ่ายอันทำให้เกิดผลเสียต่อสิทธิของลูกจ้าง
- (ค) ผลประโยชน์อื่นที่ลูกจ้างได้รับก่อนนายจ้างล้มละลาย โดยเหตุที่นายจ้าง
จ่ายไว้เพื่อลูกจ้างจะได้มีส่วนร่วมในแผนคุ้มครองทางสังคมเพื่อสถาน
ประกอบการ

(๓) การเรียกร้องตามวรรค ๓(๑) และ ๓(๒) ซึ่งลูกจ้างได้รับการพิจารณา
ตามขั้นตอนการพิพากษาของศาลหรือโดยการชี้ขาดข้อพิพาท ภายใน ๑๒ เดือนก่อน นายจ้าง
ล้มละลาย จะต้องได้รับการคุ้มครองโดยบริมุติหิตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคดังกล่าวด้วย

ข้อจำกัด

๔. ในกรณีการเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองโดยบริมุติหิตถูกจำกัดลงโดยกฎหมาย
หรือระเบียบระบับชาติ เพื่อมิให้จำนวนการคุ้มครองตกต่ำกว่าที่สังคมยอมรับนั้น จะต้องคำนึงถึง
ความผันแปรต่างๆ เช่น ที่เกี่ยวกับค่าจ้างขั้นต่ำ ส่วนของค่าจ้างที่ไม่ได้ระบุชัด ค่าจ้างที่เงิน
สมทบกองทุนประกันสังคมอ้างอิงถึง หรือค่าจ้างเฉลี่ยในอุตสาหกรรม

ข้อเรียกร้องที่เข้าสู่การพิจารณาหลังจากการฟ้องล้มละลาย

๕. สถานประกอบการที่ถูกฟ้องล้มละลายอาจยังเปิดดำเนินกิจการต่อไปโดยความยินยอมของกฎหมาย แต่มีใ้ค้หมายความว่าการเรียกร้องของลูกจ้างจะต้องถูกเลื่อนการชำระไป ข้อเรียกร้องจะสามารถนำเข้าสู่การพิจารณา และได้รับการชำระทั้งหมดเมื่อถึงกำหนด

ขั้นตอนเร่งรัดการชำระ

๖.(๑) กรณีการฟ้องล้มละลายไม่สามารถประกันได้ว่าบุริมสิทธิของลูกจ้าง จะได้รับการชำระ จะต้องกำหนดขั้นตอนเร่งรัดการชำระให้แจ่มชัดเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้รับการชำระโดยค้วน โดยไม่ต้องรอนจนกว่าคดีจะสิ้นสุด และสามารถจ่ายเงินจากกองทุนใด กองทุนหนึ่งที่มีอยู่ก่อนให้แก่ลูกจ้าง นอกจากมีสถาบันรับประกันการชำระค้วนอยู่แล้ว

(๒) การเร่งรัดการชำระตามบุริมสิทธิ อาจกระทำไ้ดังนี้

(ก) บุคคลหรือสถาบันที่บริหารทรัพย์สินของนายจ้างจะต้องจ่ายตามข้อเรียกร้องของลูกจ้าง ทันทีที่พิจารณาเห็นว่าเป็นจริงและสามารถชำระไ้

(ข) หากบุริมสิทธิใดถูกโต้แย้ง ลูกจ้างสามารถขอให้ศาลหรือองค์คณะที่มีหน้าที่นี้ตามกฎหมาย เป็นผู้พิจารณาเพื่อให้ได้รับการชำระตามวรรค (ก)

(๓) ขั้นตอนเร่งรัดการชำระ ให้ใช้ครอบคลุมถึงข้อเรียกร้องทั้งหมดที่ได้รับการคุ้มครองโดยบุริมสิทธิ หรืออย่างน้อยจะต้องกำหนดขั้นตอนหนึ่งส่วนใดไว้ในกฎหมายหรือระเบียบระดับชาติ

ส่วนที่ III : การคุ้มครองโดยสถาบันประกัน

ขอบเขต

๗. การคุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้างโดยสถาบันประกันนั้น จะต้องครอบคลุมประเด็นต่างๆ ให้กว้างขวางเท่าที่จะสามารถกระทำไ้

หลักการดำเนินการ

๘. สถาบันประกันอาจดำเนินการ โดยมีหลักการดังต่อไปนี้

(ก) ดำเนินการทั้งด้านการบริหาร การเงิน และกฎหมาย โดยเป็นอิสระจากการดำเนินงานของนายจ้าง

- (ข) เรียกเก็บเงินอุดหนุนจากนายจ้าง
 - (ค) จะต้องกำหนดเงื่อนไขของสถาบันใดเองต่อคนงานที่ได้รับการคุ้มครอง ซึ่งมีเงื่อนไขเป็นไปตามเงื่อนไขที่นายจ้างกำหนดขึ้นจากการที่เข้ามาเป็นผู้สมทบเงินหรือให้การสนับสนุนกองทุน
 - (ง) จะต้องรับผิดชอบรวมต่อมวลหนี้ของนายจ้างที่ล้มละลายเพื่อคุ้มครองการเรียกร้องของลูกจ้างและสามารถกระทำการแทนนายจ้างในการจ่ายชำระแก่ลูกจ้าง
 - (จ) กองทุนที่บริหารโดยสถาบันประกัน หรือที่ได้เพิ่มมาจากการลงทุนนั้น ให้ใช้ได้เฉพาะตามวัตถุประสงค์ของการเก็บสมทบเท่านั้น
- ๕.(๑) สถาบันประกัน จะต้องคุ้มครองการเรียกร้องในเรื่องต่อไปนี้
- (ก) ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าเบี่ยงเลี้ยงหรือค่าตอบแทนอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานในช่วงระยะเวลาที่เกิดขึ้นไม่น้อยกว่า ๓ เดือน ก่อนนายจ้างล้มละลายหรือก่อนสิ้นสุดการจ้าง
 - (ข) ค่าทำงานในวันหยุดในช่วงปีที่นายจ้างประสบภาวะล้มละลายหรือยุติการจ้างงาน และในช่วงปีก่อนนั้น ๑ ปีด้วย
 - (ค) เงินโบนัสสิ้นปีหรือโบนัสอื่นๆ ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายหรือระเบียบระดับชาติหรือโดยการตกลงรวมหรือโดยสัญญาจ้างงานส่วนบุคคล ในช่วงระยะเวลาที่สามารถเรียกร้อง ต้องไม่น้อยกว่า ๑๒ เดือน ก่อนภาวะล้มละลายหรือก่อนยุติการจ้าง
 - (ง) จำนวนเงินที่ต้องจ่ายสำหรับวันหยุดงานอื่นๆ ในระยะที่กำหนดซึ่งไม่น้อยกว่า ๓ เดือน ก่อนนายจ้างล้มละลายหรือก่อนยุติการจ้าง
 - (จ) ค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ต้องจ่ายเนื่องจากการประกาศยุติการจ้างงาน
 - (ฉ) ค่าชดเชย ค่าทดแทนการให้ออกโดยไม่เป็นธรรม และเงินชดเชยอื่นที่ลูกจ้างควรได้รับกรณีนายจ้างยุติการจ้าง
 - (ช) เงินทดแทนที่จ่ายโดยตรงจากนายจ้างเพื่อทดแทนกรณีลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย
- (๒) สถาบันประกัน อาจเพิ่มการคุ้มครองอื่นๆ ได้ดังนี้
- (ก) เงินสมทบที่นายจ้างจ่ายตามแผนประกันสังคมซึ่งบังคับโดยกฎหมาย ซึ่งค้างจ่ายอันทำให้เกิดผลเสียต่อสิทธิของลูกจ้าง
 - (ข) เงินสมทบที่นายจ้างจ่ายเกี่ยวกับการคุ้มครองทางสังคมเพื่อสถานประกอบการ หรือเพื่อองค์กรเอกชน หรือเพื่อสมาคมวิชาชีพและระหว่างวิชาชีพ ซึ่งค้างจ่ายอันทำให้เกิดผลเสียต่อสิทธิของลูกจ้าง

- (ค) ผลประโยชน์อื่นที่ลูกจ้างได้รับก่อนนายจ้างล้มละลาย โดยเหตุที่นายจ้างจ่ายไว้เพื่อลูกจ้างจะได้มีส่วนรวมในแผนคุ้มครองทางสังคมเพื่อสถานประกอบการ
- (ง) ค่าจ้างหรือค่าตอบแทนในรูปแบบอื่นใดตามวรรค ๕ นี้ ลูกจ้างจะต้องได้รับการพิจารณาตามขั้นตอนการพิพาทของศาลหรือโดยการชี้ขาดข้อพิพาทระยะเวลาการคุ้มครองภายใน ๑ เดือนก่อนนายจ้างล้มละลาย

ข้อจำกัด

๑๐. ในกรณีการเรียกร้องที่ได้รับการคุ้มครองโดยบริษัทประกันลูกจ้างตกลง เพื่อให้จำนวนการคุ้มครองต่ำกว่าที่สังคมยอมรับนั้น จะต้องคำนึงความผันแปรต่างๆ เช่น ที่เกี่ยวกับค่าจ้างขั้นต่ำ ส่วนของค่าจ้างที่ไม่ได้ระบุไว้ ค่าจ้างที่เงินสมทบกองทุนประกันสังคม อ่างน้ำ หรือค่าจ้างเฉลี่ยในอุตสาหกรรม

ส่วนที่ IV : บทเสริมจากส่วนที่ II และส่วนที่ III

๑๑. ลูกจ้างหรือผู้แทนลูกจ้างจะต้องได้รับข้อมูลตรงเวลา และสามารถให้คำปรึกษาต่อกรณีฟ้องล้มละลายนายจ้าง และขอเรียกร้องต่างๆ ของฝ่ายลูกจ้าง

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

อนุสัญญาฉบับที่ 174 ว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม

ว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม

การประชุมสมัชชาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งคณะประศาสน์การ สำนักงาน
แรงงานระหว่างประเทศกำหนดให้การประชุมสมัชชาที่ 80 ในวันที่ 2 มิถุนายน 2536 ณ นครเจนีวา และ
โดยคำนึงถึงอนุสัญญาและข้อแนะนำที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอนุสัญญาและข้อแนะนำว่าด้วยความ
ปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน พ.ศ. 2524 และอนุสัญญาและข้อแนะนำว่าด้วยสารเคมี พ.ศ.
2533 และ

พิจารณาโดยอาศัย แนวปฏิบัติด้านการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม ซึ่งตีพิมพ์
เมื่อ พ.ศ. 2534 และ

คำนึงถึงความจำเป็นที่ควรมีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อ

- (ก) ป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรง
- (ข) ลดอันตรายของอุบัติเหตุร้ายแรง
- (ค) ลดผลกระทบของอุบัติเหตุร้ายแรง และ

พิจารณาถึงสาเหตุของอุบัติเหตุที่หมายรวมถึงความผิดพลาดของการจัดองค์กร บังคับจากคน
ความผิดพลาดต่างๆ สภาพที่ผันแปรไปจากภาวะโดยปกติ เหตุภายนอก และเหตุธรรมชาติ และ

โดยคำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือภายใต้โครงการระหว่างประเทศว่าด้วยความ
ปลอดภัยของสารเคมี ระหว่างองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โครงการสิ่งแวดล้อมสหประชาชาติ
และองค์การอนามัยโลก และ

ได้เห็นชอบให้รับรองข้อเสนอเพื่อป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหัวข้อ
ที่ 4 ในระเบียบวาระการประชุม เป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศ

โดยให้การรับรองในวันที่ 22 เดือนมิถุนายน ปี 2536 เห็นชอบกับการตราอนุสัญญาว่าด้วย
การป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม ปี 2536

ส่วนที่ 1 ขอบเขตและนิยาม

มาตรา 1

1. วัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้คือ การป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับสารอันตราย
และการจำกัดผลอันเกิดจากอุบัติเหตุร้ายแรงนั้น
2. อนุสัญญานี้ใช้กับสถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง

3. อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ใช่กับ

- (ก) สถานที่ตั้งและโรงงานพลังงานนิวเคลียร์ ที่มีการใช้สารที่มีกัมมันตรังสี ยกเว้นแต่จะใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้สารไม่มีรังสีในสถานที่ตั้ง
- (ข) สถานที่ตั้งทางทหาร
- (ค) การขนส่งภายนอกสถานที่ตั้งโดยไม่เกี่ยวกับการใช้ของขนส่ง

4. ประเทศสมาชิกให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ หลังจากที่ได้หารือกับผู้แทน องค์การนายจ้าง และคนงานที่เกี่ยวข้องและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ที่อาจได้รับผลกระทบแล้ว ก็อาจจะตั้งหรือสาขา กิจกรรม เศรษฐกิจบางประเภทจากการคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ ออกได้

มาตรา 2

เมื่อมีปัญหาพิเศษเกิดขึ้นจนไม่สามารถจะใช้มาตรการคุ้มครองและป้องกันตามที่กำหนดไว้ใน อนุสัญญาได้โดยทันที ประเทศสมาชิกจะกำหนดแผนการ โดยผ่านการหารือกับองค์การที่เป็นผู้แทนนายจ้าง และคนงานจำนวนมากที่สุด และกับกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ที่อาจมีผลกระทบ เพื่อให้เกิดการดำเนินการที่ก้าว หน้าที่ตามมาตรการดังกล่าวแล้วภายในเวลาที่กำหนด

มาตรา 3

วัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ ได้แก่

- (ก) คำว่า "สารอันตราย" หมายถึง สารหรือส่วนผสมของสารที่มีคุณสมบัติทางเคมี ทาง กายภาพ และเป็นพิษ ซึ่งอาจเป็นสารชนิดเดียวหรือสารผสมที่ก่ออันตรายได้
- (ข) คำว่า "ปริมาณที่เกิน" หมายถึง ปริมาณสารอันตรายที่กำหนดปริมาณไว้ตามกฎหมาย หรือระเบียบของประเทศตามสภาพเงื่อนไขเฉพาะ ซึ่งหากมีปริมาณมากก็ทำให้สถานที่ ตั้งนั้นจัดอยู่ในประเภทสถานที่ที่มีอันตรายร้ายแรงได้
- (ค) คำว่า "สถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง" หมายถึงสถานที่ที่มีการดำเนินการกระบวนการ การผลิต ถ่ายเท การใช้หรือเก็บ ทั้งที่กระทำโดยถาวรหรือชั่วคราว โดยเป็นสาร ชนิดเดียวหรือหลายชนิดที่มีอันตราย ซึ่งมีปริมาณเกินกว่าปริมาณที่กำหนดให้เก็บได้
- (ง) คำว่า "อุบัติเหตุร้ายแรง" หมายถึง เหตุการณ์ที่มีได้คาดคิดและเกิดขึ้นทันทีทันใด เช่น เกิดการรั่วไหลจำนวนมาก การเกิดอัคคีภัยหรือการระเบิด อันเนื่องมาจากการ ปฏิบัติการภายในสถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรงที่มีการใช้สารอันตรายชนิดเดียวหรือ

หลายชนิด ซึ่งนำอันตรายอย่างรุนแรงมาสู่คนงาน สาธารณชน หรือสิ่งแวดล้อม ทั้งที่
เกิดขึ้นโดยทันทีทันใดหรือเกิดในระยะเวลาต่อมา

- (จ) คำว่า "รายงานความปลอดภัย" หมายถึงการ เสนอโดยการ เขียน เรื่อง การจัดการ
ทางเทคนิค และข้อมูลการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องอันตรายของสถานที่ตั้งและการควบคุม
และการประเมินมาตรการต่างๆ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่สถานที่ตั้งนั้น
- (ฉ) คำว่า "ภาวะใกล้สูญเสียชีวิต" หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีโดยเกี่ยวข้องกับสารอันตราย
ชนิดเดียวหรือหลายชนิดที่อาจก่ออุบัติเหตุร้ายแรงได้ แต่ได้ถูกลดผลกระทบลง

มาตรา 4

๑. ภายใต้กฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับสภาพและแนวปฏิบัติ และเมื่อได้หารือกับผู้แทน
นายจ้างและคนงานฝ่ายข้างมาก และกลุ่มผลประโยชน์ที่อาจได้รับผลกระทบแล้ว ประเทศสมาชิกควรกำหนดการ
ดำเนินการและมหทวนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองในเรื่องอันตรายที่อาจก่ออุบัติเหตุร้ายแรง
ต่อคนงาน ประชาชนทั่วไปและสภาพแวดล้อม

๒. นโยบายนี้ควรได้ดำเนินการโดยผ่านมาตรการคุ้มครองป้องกันสถานที่ตั้งของอุบัติเหตุ
ร้ายแรง และหากปฏิบัติได้ก็ควรส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีด้านความปลอดภัยตามความเหมาะสมด้วย

มาตรา 5

๑. เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือองค์การที่รัฐให้การรับรอง อาจจะทำโดยการหารือกับผู้แทน
นายจ้างและคนงานฝ่ายข้างมาก และกลุ่มผลประโยชน์ที่อาจได้รับผลกระทบ ให้มีระบบงานที่จะระบุสถานที่
ตั้งอุบัติเหตุร้ายแรงตามที่ไต่ถามไว้ในมาตรา 3 (ค) โดยอาศัยรายชื่อหรือกลุ่มของสารอันตราย
ตลอดจนคุณสมบัติด้านปริมาณ ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของชาติ หรือมาตรฐานระหว่าง
ประเทศ

๒. ระบบซึ่งกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ๑ นี้ควรมีการมหทวนให้ทันสมัยอยู่เสมอ

มาตรา 6

เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐได้หารือกับผู้แทนองค์การนายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้องแล้ว อาจออกข้อ
บังคับพิเศษที่จะให้การคุ้มครองการส่งข้อมูลลับ หรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรา 8, 12, 13 หรือ 14
ซึ่งจะมีผลต่อธุรกิจของนายจ้างทราบ เท่าที่ข้อบังคับนั้นไม่ก่ออันตรายร้ายแรงแก่คนงาน ประชาชนทั่วไป
หรือสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 3 ความรับผิดชอบของนายจ้าง

นิยาม

มาตรา 7

นายจ้างควรระบุสถานที่ตั้งของอันตรายร้ายแรงที่อยู่ภายใต้การควบคุมของตน โดยอาศัยระบบตามที่อ้างถึงในมาตรา 5

ข้อสังเกต

มาตรา 8

1. นายจ้างควรแจ้งเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ทราบสถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง โดยระบุ
(ก) กำหนดขอบเขตระยะเวลาที่สถานที่ตั้งค้างอยู่
(ข) ก่อนการดำเนินงานกรณีที่เป็นสถานที่ใหม่
2. นายจ้างควรแจ้งเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ทราบก่อนที่จะมีการปิดสถานที่ตั้งที่มีอันตรายเป็นการถาวร

การจัดการในระดัมนสถานที่ตั้ง

มาตรา 9

ในสถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง นายจ้างอาจตั้งหรือดำเนินการระบบควบคุมอันตรายร้ายแรง ซึ่งรวมถึงการออกระเบียบ เป็นลายลักษณ์อักษร ดังนี้

(ก) ระบุและวิเคราะห์อันตรายและประเมินการเชื่อมต่ออันตราย ซึ่งรวมถึงการพิจารณาในเรื่องความเป็นไปได้อาจเกิดปฏิภยาระหว่างสารต่างๆ

(ข) มาตรการด้านเทคนิคต่างๆ ซึ่งรวมถึงการออกแบบ การก่อสร้าง การเลือกเคมีภัณฑ์ การปฏิบัติงาน การบำรุงรักษา และการตรวจสอบสถานที่ตั้งอย่างเป็นระบบ

(ค) มาตรการด้านองค์การ ซึ่งรวมถึงการฝึกอบรมและให้ความรู้แก่บุคลากร การใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ เพื่อความมั่นใจในค่านความปลอดภัย ระดับชั้นของพนักงาน ชั่วโมงทำงาน กำหนดความรับผิดชอบและการควบคุมผู้รับ เหมาภายนอก และคนงานที่ทำงานชั่วคราว ณ สถานที่ตั้งนั้น

- (ง) การวางแผนและระเบียบเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ ซึ่งรวมถึง
- (1) การเตรียมแผนการให้มีสถานที่สำหรับ เหตุฉุกเฉิน ตลอดจนมีระเบียบปฏิบัติ ซึ่งรวมถึงระเบียบ เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลหรือการปฏิบัติในกรณีเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง โดยให้มีการทดสอบ เป็นระยะ ตลอดจนการประเมินผลและปรับปรุงตามความจำเป็น
 - (2) แจ้งระเบียบ เกี่ยวกับการให้ข้อมูล เรื่องแนวโน้มการ เกิดอุบัติเหตุและแผนการรับมือ เหตุฉุกเฉินแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือองค์กรที่มีความรับผิดชอบ เพื่อเตรียมแผนการและระเบียบปฏิบัติกรณีฉุกเฉิน เพื่อให้การคุ้มครองแก่ประชาชนทั่วไป และสภาพแวดล้อมภายนอกสถานที่ตั้งนั้น
 - (3) การหารือกับเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรต่างๆ ตามความจำเป็น
- (จ) มาตรการจำกัดผลที่เกิดจากอุบัติเหตุร้ายแรง
- (ฉ) การหารือกับคนงานและชุมชน
- (ช) การปรับปรุงระบบ ซึ่งรวมถึงมาตรการในการรวบรวมข้อมูลข่าวสารและการวิเคราะห์อุบัติเหตุและภาวะใกล้สูญเสียชีวิต รวมถึงการวิพากษ์วิจารณ์ถึงบทเรียนต่างๆ กับคนงานและชุมชน และมีการบันทึกไว้ โดยให้สอดคล้องกับกฎหมายและแนวปฏิบัติในชาติ

รายงานความปลอดภัย

มาตรา 10

1. นายจ้างควร เตรียมรายงานความปลอดภัยที่มีข้อมูลตามที่กำหนดในมาตรา 9
2. ควร เตรียมการรายงาน
 - (ก) ในกรณีมีสถานที่ตั้งที่เป็นอันตรายร้ายแรง ในระยะเวลาภายหลังจากที่มีการประกาศตามกฎหมายหรือสั่งบังคับภายในประเทศแล้ว
 - (ข) ในกรณีมีสถานที่ตั้งใหม่ที่เป็นอันตรายร้ายแรง ก่อนที่จะเปิดดำเนินการ

มาตรา 11

นายจ้างควร จะหมั่น ปรับปรุง และแก้ไขรายงานความปลอดภัย

- (ก) ในกรณีมีการ เปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยในสถานที่ตั้ง หรือในกระบวนการผลิต หรือปริมาณสารอันตราย

- (ข) เมื่อมีการพัฒนาความรู้ด้านเทคนิค หรือ เมื่อมีการประเมินอันตรายให้เหมาะสม
- (ค) เมื่อมีระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด
- (ง) เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้อง

มาตรา 12

นายจ้างต้องส่งหรือเตรียมรายงานความปลอดภัยแก่เจ้าหน้าที่รัฐตามที่กำหนดในมาตรา 10

และ 11

การรายงานอุบัติเหตุ

มาตรา 13

นายจ้างควรแจ้งเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรอื่นที่กำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์นี้ ทันทีที่เกิดอุบัติเหตุ

ร้ายแรง

มาตรา 14

1. นายจ้างควร เสนอรายงานโดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์สาเหตุของอุบัติเหตุ และอธิบายขั้นตอนการลดผลกระทบ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทราบภายในเวลาที่กำหนด ภายหลังจากเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง
2. รายงานควรมีข้อเสนอแนะขั้นตอนโดยละเอียด เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุขึ้นอีก

ส่วนที่ 4 ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่รัฐ

การเตรียมแผนฉุกเฉินนอกสถานที่

มาตรา 15

นอกจากการได้รับข้อมูลจากฝ่ายนายจ้างแล้ว เจ้าหน้าที่รัฐควรกำหนดแผนฉุกเฉินและระเบียบข้อบังคับที่จะคุ้มครองประชาชนทั่วไปและสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงงานที่เป็นสถานที่ตั้งอันตรายร้ายแรง และมีการปรับปรุงแผนต่างๆ ตามระยะเวลาที่เหมาะสม ตลอดจนประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องด้วย

มาตรา 16

นอกจากการได้รับข้อมูลจากฝ่ายนายจ้างแล้ว เจ้าหน้าที่รัฐควรถูกกำหนดแผนฉุกเฉินและระเบียบข้อบังคับที่จะคุ้มครองประชาชนทั่วไปและสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงงานที่เป็นสถานที่ตั้งอันตรายร้ายแรง และมีการปรับปรุงแผนต่างๆ ตามระยะเวลาที่เหมาะสม ตลอดจนประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องของควย

มาตรา 16

เจ้าหน้าที่รัฐควรดำเนินการดังนี้

- (ก) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการด้านความปลอดภัยและการปฏิบัติที่ถูกต้องเมื่อเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง ให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไปที่จะได้รับผลกระทบโดยไม่จำเป็น ต้องร้องขอ และต้องมีการปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัยและเผยแพร่ตามกำหนดเวลาอย่างเหมาะสม
- (ข) ต้องมีการเตือนภัยทันทีที่เกิดกรณีอุบัติเหตุร้ายแรง
- (ค) ต้องมีการเตือนภัยทันทีที่เกิดกรณีอุบัติเหตุร้ายแรง
- (ค) เมื่ออุบัติเหตุร้ายแรงมีผลกระทบระหว่างพรมแดน จะต้องมีการให้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ในข้อ (ก) และ (ข) จากรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยเหลือและร่วมมือกันดำเนินการแก้ไข

บริเวณที่ตั้งของอันตรายร้ายแรง

มาตรา 17

เจ้าหน้าที่รัฐควรถูกกำหนดนโยบายเกี่ยวกับสถานที่ตั้งอันตรายร้ายแรง เพื่อแยกจากบริเวณทำงานและที่พักอาศัย ตลอดจนสิ่งสาธารณูปการ ตลอดจนวางมาตรการเกี่ยวกับสถานที่ตั้งที่มีอยู่ นโยบายดังกล่าวควรสอดคล้องกับหลักการทั่วไปที่กำหนดไว้ในส่วนที่ 2 ของอนุสัญญา

การตรวจ

มาตรา 18

1. เจ้าหน้าที่ของรัฐควรมีคุณสมบัติเหมาะสมและได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้ และได้รับการสนับสนุนทางวิชาการและเทคนิคต่างๆ เพื่อให้ทำการตรวจ สอดสวน ประเมิน และแนะนำในเรื่อง

เกี่ยวกับอนุสัญญา และให้สอดคล้องกับกฎหมายและรัฐธรรมนูญของประเทศ

2. ควรให้ตัวแทนของนายจ้างและผู้แทนของแรงงานในสถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง ใ้มีโอกาสร่วมกันเจ้าหน้าที่ตรวจในเรื่องการโฆษณาการต่างๆ ตามที่กำหนดในอนุสัญญา ยกเว้นแต่เจ้าหน้าที่ตรวจแรงงานจะพิจารณาว่าการดำเนินการดังกล่าวนั้นอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้

มาตรา 19

เจ้าหน้าที่ของรัฐควรมีสติในการยังยั้งการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงได้

ส่วนที่ 5 สติและหน้าที่ของแรงงานและผู้แทน

แรงงานและผู้แทนแรงงานที่อยู่ ณ สถานที่ตั้งที่มีอันตรายร้ายแรง อาจจะหารือกันโดยผ่านกลไกความร่วมมืออันเหมาะสม เพื่อให้เกิดระบบการทำงานที่ปลอดภัย โดยเฉพาะแรงงานและผู้แทนควรจะ

- (ก) ใ้รับการแจ้งให้ทราบถึงอันตรายที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ตั้ง และผลที่อาจเกิดขึ้น
- (ข) ใ้รับการแจ้งถึงคำสั่ง การสอนและแนะนำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ
- (ค) ใ้มีการหารือเพื่อจะเตรียมการ และรับทราบ เอกสารดังนี้

- (1) รายงานความปลอดภัย
- (2) แผนการและระเบียบปฏิบัติ เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน
- (3) รายงานการ เกิดอุบัติเหตุ

- (ง) ใ้รับการสอนและฝึกอบรม เป็นประจำ ในเรื่องระเบียบและการปฏิบัติ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงและการควบคุมสิ่งที้อาจนำไปสู่อุบัติเหตุร้ายแรง ตลอดจนระเบียบกรณีฉุกเฉิน เมื่อเกิดกรณีอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้น
- (จ) ภายใต้ขอบเขตของงาน แรงงานและผู้แทนควรใ้มีการแก้ไข และหากจำเป็นก็อาจยับยั้งการดำเนินการ เมื่อเห็นว่ามีเหตุผลสมควร ทั้งนี้อาศัยการที่ไ้ผ่านการอบรมและมีประสบการณ์มาแล้ว เมื่อเห็นว่าจะเกิดอันตรายและมีอุบัติเหตุร้ายแรง จะต้องแจ้งข้อสั่ง เกตแก่หัวหน้างานใ้มีการ เตือนภัยก่อนจะดำเนินการ ยับยั้ง
- (ฉ) หารือกับนายจ้างถึงแนวโน้มของอันตรายร้ายแรงที่อาจเกิดขึ้น และมีสิทธิที่จะแจ้งข้อสั่ง เกต เรื่องอันตรายนั้นแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา 21

พนักงานที่ถูกว่าจ้างให้ทำงานในบริเวณสถานที่ตั้งที่มีอันตรายควรถ

- (ก) ยอมรับปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ออกเพื่อป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงและความคุมสิ่งที่จะนำไปสู่อันตรายร้ายแรงแก่สถานที่ตั้ง
- (ข) ยอมรับปฏิบัติตามกฎเงินเมื่อเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง

ส่วนที่ 6 ความรับผิดชอบของรัฐส่งออก

มาตรา 22

เมื่อในประเทศสมาชิกที่เป็นประเทศส่งออกมีการห้ามใช้สารอันตราย ตลอดจนห้ามเทคโนโลยี และกระบวนการต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรง จะต้องแจ้งข้อห้ามและเหตุผลต่าง ๆ แก่ประเทศผู้นำเข้าให้ทราบด้วย

การประชุมสมัชชาสามัญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศซึ่งคณะประศาสน์การ สำนักงาน
แรงงานระหว่างประเทศกำหนดให้มีการประชุมสมัชชาที่ 80 ในวันที่ 2 มิถุนายน 2536 และ

ได้มีมติรับรองข้อเสนอว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหัวข้อ
ที่ 4 ของระเบียบวาระการประชุม และ

ได้ตกลงให้ข้อแนะที่ว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรมออกตามอนุสัญญา
ว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรง พ.ศ. 2536 และได้รับรองเมื่อวันที่ 22 เดือนมิถุนายน 2536
ให้ถือเป็นข้อแนะว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงานอุตสาหกรรมปี 1993

1. บทบัญญัติของข้อแนะนี้ให้นำไปใช้โดยพิจารณาถึงอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรง
ในงานอุตสาหกรรม พ.ศ. 2536 (ซึ่งต่อไปนี้จะใช้คำว่า "อนุสัญญา")

2 (1) องค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดยรวมกับองค์กรระหว่างประเทศและองค์กร
เอกชน ควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในเรื่องต่อไปนี้

- (ก) การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในสถานที่ซึ่งมีอันตรายร้ายแรง ซึ่งรวมถึงการจัดการ
และกระบวนการความปลอดภัยในการผลิต
- (ข) อุบัติเหตุร้ายแรง
- (ค) บทเรียนจากภาวะใกล้สูญเสียชีวิต
- (ง) การห้ามใช้เทคโนโลยีและกระบวนการผลิต โดยมีเหตุผลด้านความปลอดภัยและ
สุขภาพอนามัย
- (จ) องค์การทางการแพทย์ และ เทคนิคทางการแพทย์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากอุบัติเหตุ
ร้ายแรง
- (ฉ) วิธีการหรือระเบียบปฏิบัติที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้เพื่อการค้า เน้นงานตามอนุสัญญา
และข้อแนะ

(2) ประเทศสมาชิกควรติดต่อเรื่องข้อมูลข่าวสารตามข้อ (1) จากสำนักงานแรงงาน
ระหว่างประเทศ

3. ในการกำหนดนโยบายของชาติ ซึ่งกำหนดตามอนุสัญญานี้ และการออกกฎหมายหรือ
ระเบียบข้อบังคับหรือมาตรการอื่นๆ ควรใช้ "แนวปฏิบัติว่าด้วยการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงในงาน
อุตสาหกรรม" ซึ่ง ILO ได้ตีพิมพ์ไว้เมื่อ พ.ศ. 2534 เป็นแนวทางตามความเหมาะสม

4. ประเทศสมาชิกควรพัฒนานโยบายโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงถึงอันตรายจากอุบัติเหตุร้ายแรง และผลที่จะเกิดขึ้นในภาคกิจกรรมต่างๆ ที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของอนุสัญญาที่กล่าวไว้ในมาตรา 9 ข้อยกเว้นที่ 3

5. เมื่อตระหนักถึง อนุมัติร้ายแรงในงานอุตสาหกรรมที่ก่อผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ประเทศสมาชิกควรส่งเสริมให้วางระเบียบให้คนงานมีส่วนร่วมโดยรวดเร็วที่สุดภายหลังจากเหตุการณ์แล้ว และแสดงถึงผลที่มีต่อประชาชนทั่วไปและสภาพแวดล้อม

6. โดยอาศัย ประกาศไตรภาคี เรื่องหลักการว่าด้วยวิสาหกิจหลายชาติ และนโยบายสังคม ซึ่งคณะประชาสันการ ILO ใ้รับรองแล้ว รัฐวิสาหกิจหรือวิสาหกิจหลายชาติซึ่งมีสถานประกอบการมากกว่า 1 แห่ง ควรกำหนดมาตรการความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงและการควบคุมสิ่งที่จะนำไปสู่อุบัติเหตุร้ายแรง ทั้งนี้โดยไม่เลือกปฏิบัติต่อคนงานในทุกสถานประกอบการ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่หรือประเทศใดที่สถานประกอบการนั้นตั้งอยู่

